BUDAPEST, 1943. ÁPRILIS 28. — III. ÉVFOLYAM 18. SZÁM

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

ÁRA: 24 FILLÉR

OLASZ PÁNCÉLVONAT
A TENGERPART VÉDELMÉBEN

VALÓSÁGOS TŰZFÜGGÖNY →
téríti el útjáról s szórja szét az amerikai bombázók zárt alakulatait

Mozgó olasz

Olaszország hosszú tengerpartjának légi védelme rendkívül súlyos és nehéz katonai feladat, amelynek ellátására, az angolszász légi terrortámadások megindítása óta, fokozódó mértékben állítják be a modern haditechnika minden vívmányával felszerelt olasz páncélos vonatokat. Ezek a sínen mozgó erődök, az olasz tengerészet kiváló tüzéreivel veszik fel a harcot az angol és az amerikai repülőerődök ellen s eredményes küzdelmüket számos lelövés bizonyítja. Olaszország hősi ellenállásának minden mozzanatát bajtársi együttérzéssel figyeli a magyar nemzet s ennek a hűséges érdeklődésnek szellemében tárjuk képsorozatunkat az olvasóközönségünk elé.

TÜZ!.. A páncélvonat légelhárító ágyúi pergőtüzet zúdítanak a közeledő angolszász légi kötelékre ←

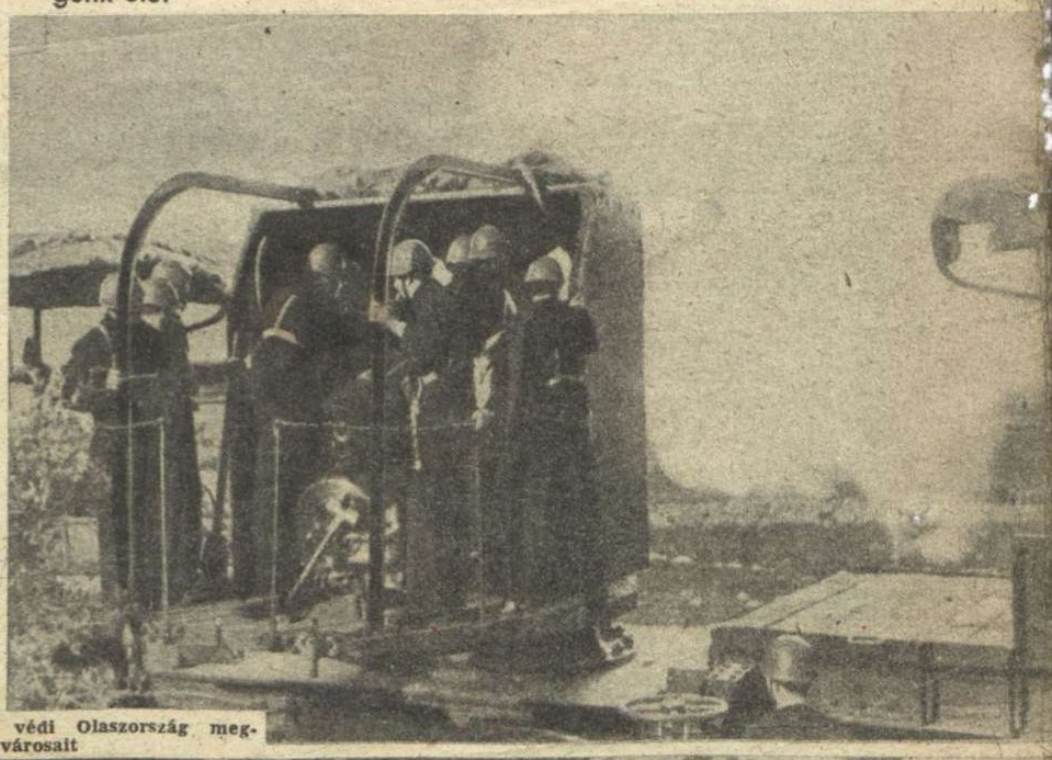

A HOSSZÚ TÜZHARCBAN a nehézütegek körül sűrű füstfelhő borul a páncélos vonatra... →

FUTÓSZALAG SZÁLLÍTJA
↓ a páncélvonat raktárkocsijaiból a lőszert az ütegekhez...

— és a tüzérek pontos munkája védi Olaszország megpróbált népét és városait ↓

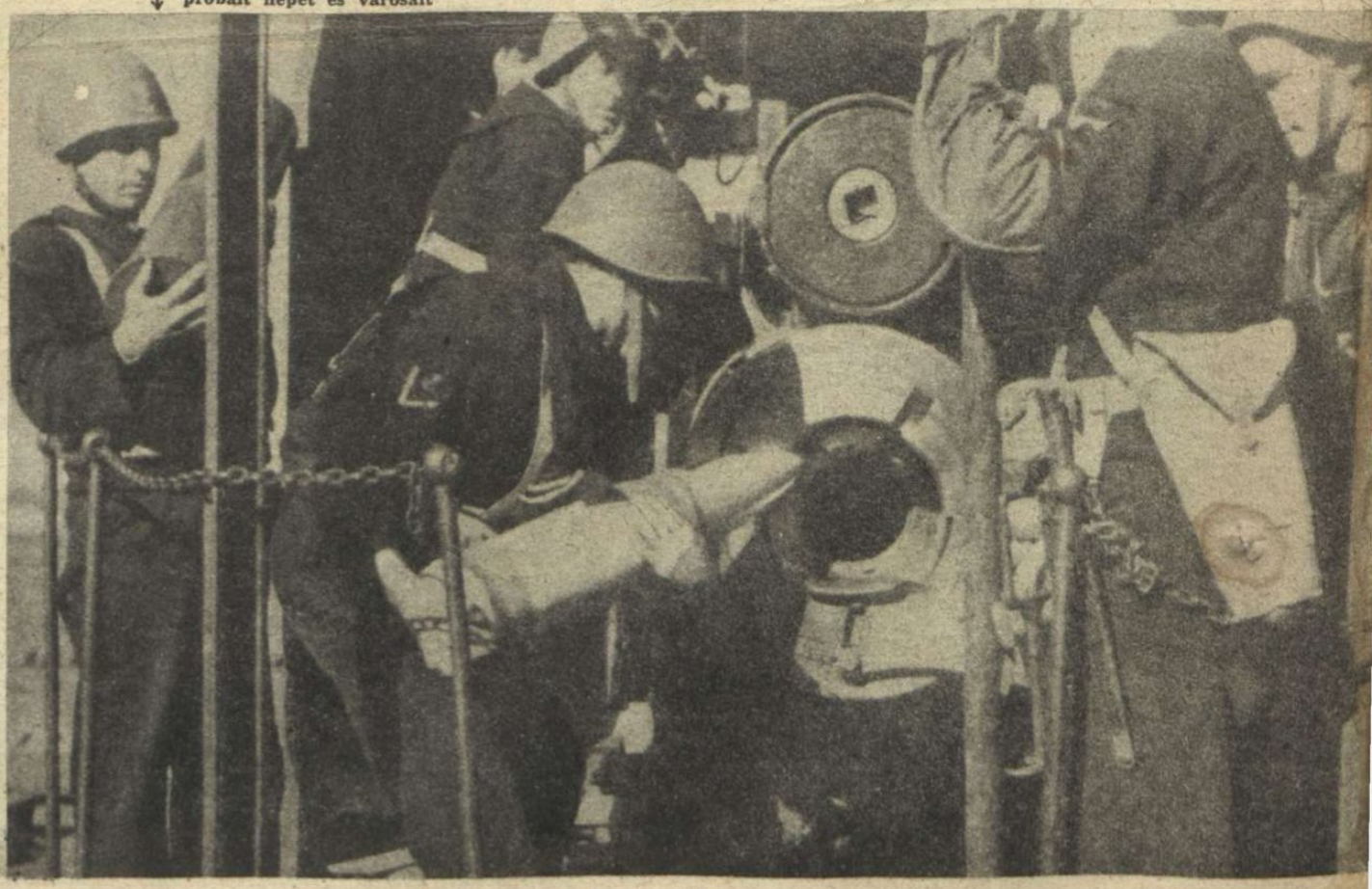

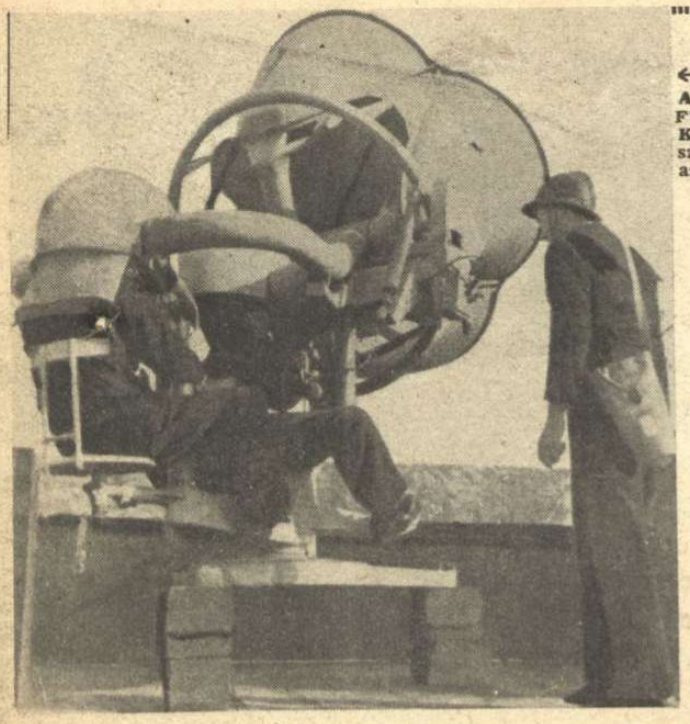

← A PÁNCÉLVONAT FÜLELŐ KÉSZÜLÉKÉNÉL állandó készenlétben figyelik az ellenséges repülőket

→ A PÁNCÉLTORONYBÓL mérik a célt, az ellenséges bombázók magasságát, sebességét és irányát . . .

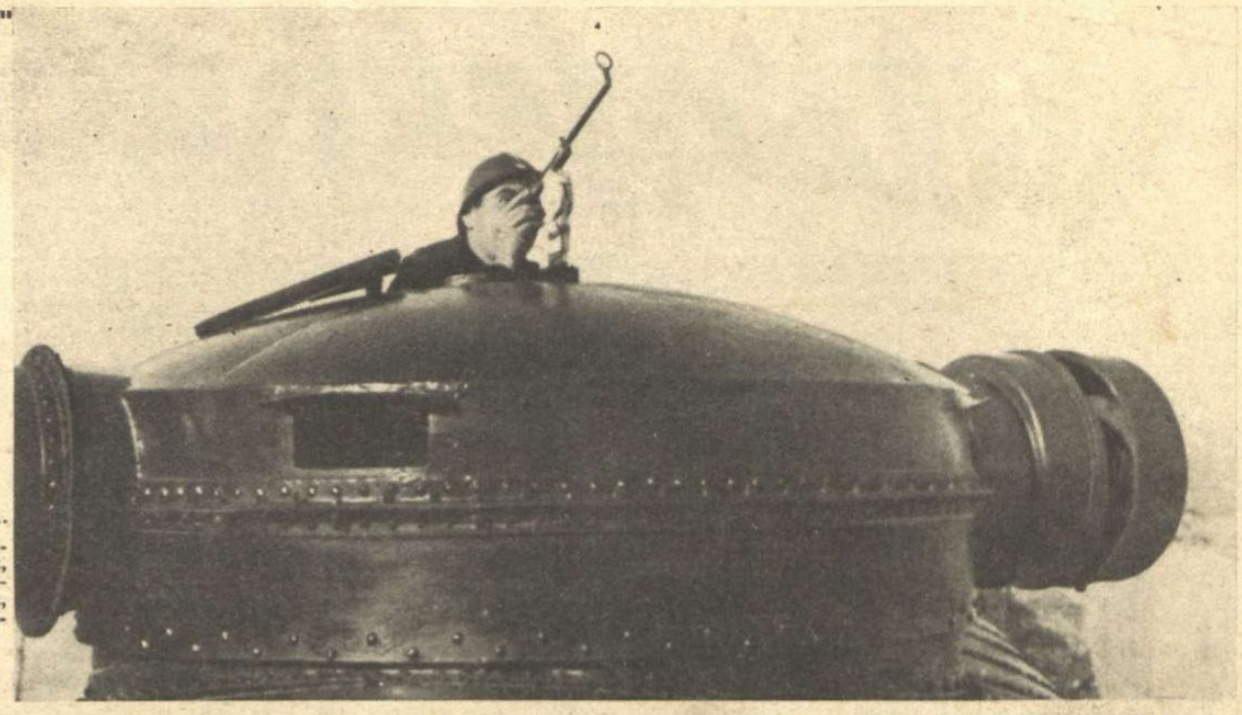

légvédelem.

ÉJSZAKA A HATALMAS FÉNYSZÓRÓ KUTATJA FEL A LÉGI CÉLPONTOKAT

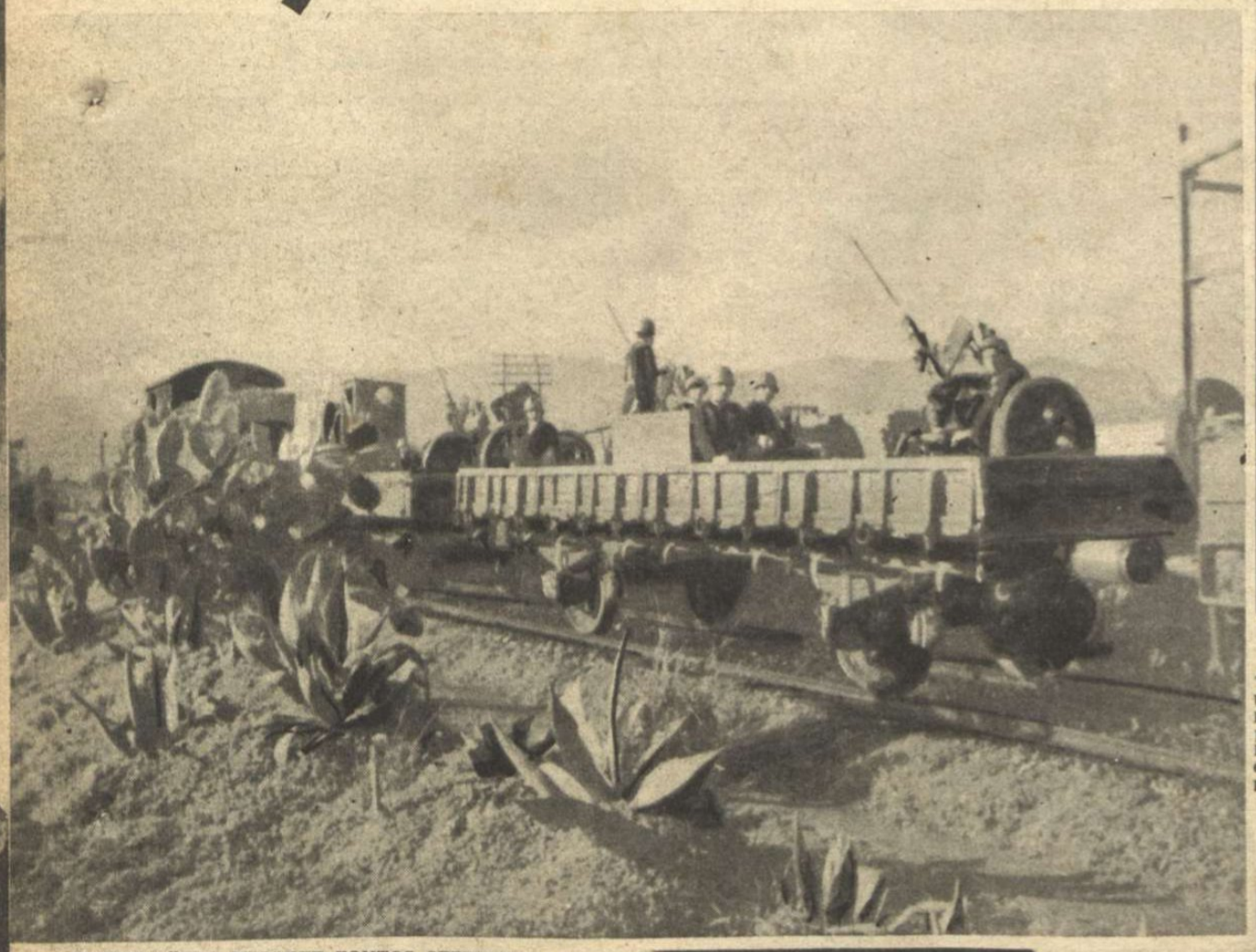

MINDEN ÜTEG MELLETT FONTOS SZEREPE VAN A PARANCSKÖZVETÍTŐNEK,
↓ aki a páncéltoronyban tartózkodó parancsnoktól vezetékes hallócsövön át kapja a gyors utasításokat

← ÚJ RENDELTETÉSI HELYÉRE ROBOG a páncélos vonat; örökös harcban s küzdelemben, éjjel-nappal, a veszélyeztetett pontokon

A VASÚTVONAL MENTÉN FEKSZIK a lelőtt négymotoros amerikai bombázó, az összetört ülésen a halott vezetővel . . . Az olasz páncélos vonat gránáttal kérdezte meg, hogy mit keresnek Amerika boldog és gazdag urai Európa légiterében? . .
↓

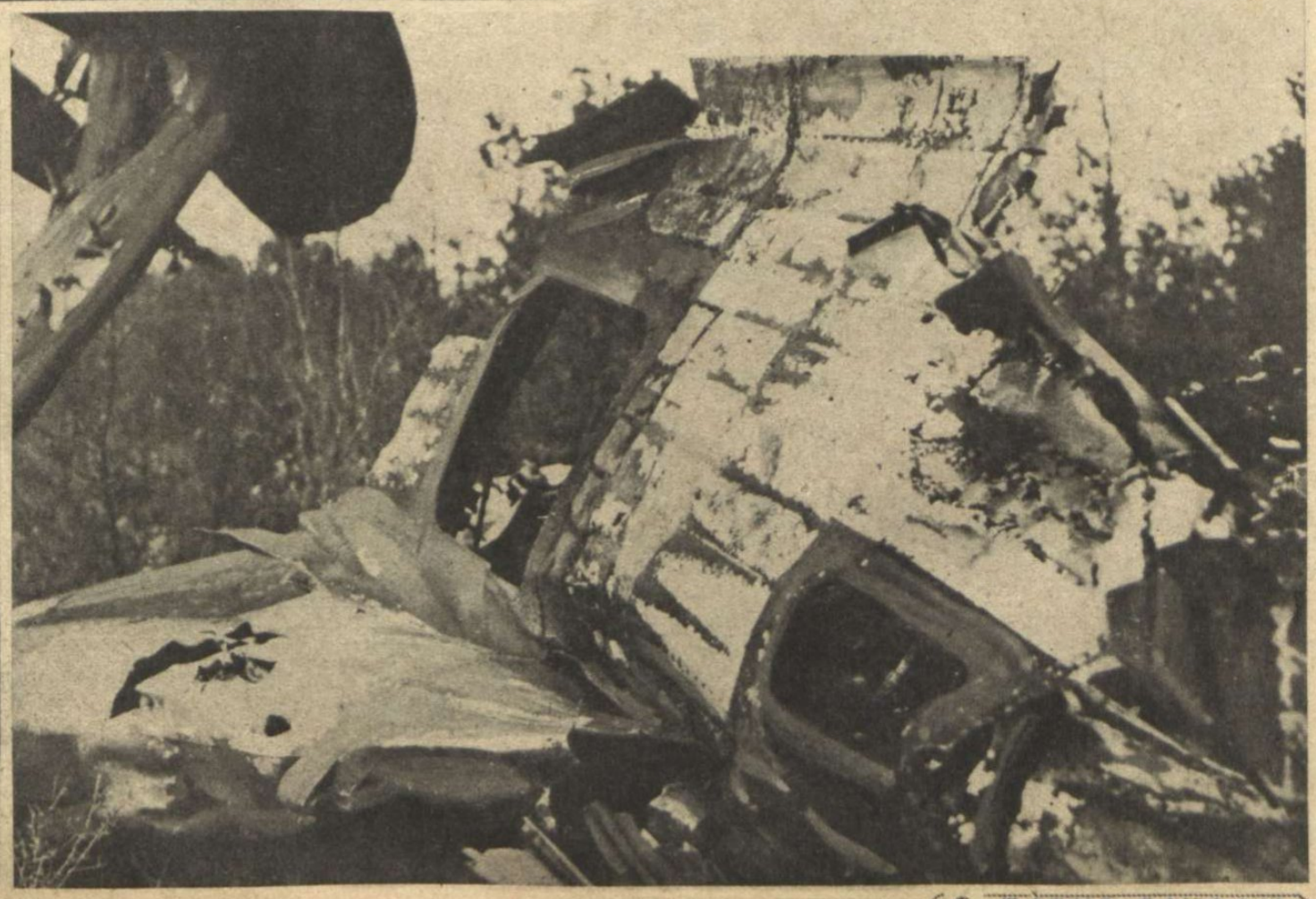

Világfelháborodás a szovjet ellen

A KATYNI TÖMEGSÍROK ÖRÖK INTELME

A kultúremberiség növekvő figyelemmel és elborzadással kíséri a felfedett lengyel tömegsírok ügyének nemzetközi fejleményeit. Az emigráns lengyel kormány a tárgyilagos vizsgálat folytatását követeli, a szovjet hazudik, rágalmaz és „őskori" leletről beszél, Anglia és Amerika a legelemibb kötelességek megtagadásával mélységesen hallgat szövetségesének orgyilkos vadságáról, a katyni sírok pedig megdönthetetlen új és új tényekkel bizonyítják, hogy a bolsevizmus az állati kegyetlenség uralmi rendszere! Európa népei már tudják, hogy mi vár reájuk, ha az angolszászok által buzgón ajánlott „szovjet pártfogást" elfogadják s összezárkóznak a végső küzdelemre, a katyni hóhérok és szövetségeseik ellen!..

SIKORSZKY, AZ EMIGRÁNS LENGYEL KORMÁNY ELNÖKE (jobboldalon), Kukiel hadügyminiszterrel tárgyal Londonban. Sikorszky a nemzetközi Vöröskereszthez fordult, megvizsgáltatni a katyni erdőkben lemészárolt 12.000 lengyel tiszt borzalmas tragédiáját. Moszkva dühösen támadja Sikorszkyt s azt állítja róla, hogy összejátszik — a németekkel... A vörösök így próbálnak menekülni a felelősségtől

FELELŐSSÉG AZ ORGYILKOSSÁGOKÉRT! Moszkva hiába tagad, mert a gyáva katyni tömegmészárlás néma áldozatai vallanak!.. Így találták meg a hátulról lelőtt 12.000 lengyel tisztet. A kultúrvilág tudja már, hogy mit várhat az angolszászoktól megtámogatott szovjet uralmától!..

A SZOVJET VASUTAS IS megrendülten nézi az elébe táruló képet, a katyni erdőben. Tanu ez az ember, mert 1940-ben látta a Katynba hurcolt lengyel tiszti szállítmányt...

ÚJABB ÉS ÚJABB HOSSZÚ ÁRKOKAT BONTANAK KI A MUNKÁSOK KATYN ERDŐINEK TISZTÁSAIN

A kép mindenütt megrázóan ugyanaz: szakszerű hóhérmunkával tarkónlőtt lengyel tisztek holttestei hevernek sűrűn egymás mellett...

A LENGYEL BIZOTTSÁG MEGSZEMLÉLI A TÖMEGSÍROKAT. Egyes helyeken 9—12 sorban temették egymásra a szerencsétlen, megkötözött áldozatokat

A TÖRÖK „AKBABA" FOLYOIRAT KÉPE A SZOVJET VÉRSZOMJAS ÉTVÁGYÁRÓL. Lengyelországot szolgálta fel az angol pincér, de a telhetetlen vörös rém, máris új adagot rendel...

↓ AZONOSSÁGI FÉMLAP ÉS VALLÁSOS TALIZMÁN a legyilkolt lengyelek sírjaiból. A baloldali keresztre erősített fémlap Kozlinski lengyel katona kivégzését, kétségtelenül igazolja

Megdőlt újra

egy éveken át sokat sugdosott s önálló fejezetekkel havonként bővített mese, amely a tiszta, meggondolt, józan és puritán jobboldali politika ellenségeinek annyi gyönyörteljes pletykaörömöt szerzett. A Magyar Megújulás Pártjának országos kistáborán, Incze Antal országgyűlési képviselő az alábbi bejelentést tette közzé az ország minden részéből összegyűlt vezetők előtt:

„Ismeretesek vitéz Imrédy Bélának 1939 februárjában történt lemondása alkalmából elhangzott szavai, melyek egyik dédszülőjének származására vonatkoztak, — mondotta Incze Antal. — A család előtt addig ismeretlen adatoknak felbukkanása természetesen arra késztette a család tagjait, hogy ebben a kérdésben behatóvizsgálódásokat folytassanak az igazság felderítésére. Ezek a vizsgálódások később illetékes hivatalos helyek bevonásával folytatódtak és ez év elején lezárultak. A vizsgálódások eredményeképpen az Imrédy-család birtokában van az illetékes helyről eredő hivatalos értesítés, melynek értelmében sem vitéz Imrédy Béla szóbanforgó dédszülőjének zsidó vérből való származását nem lehet megállapítani, de még azt sem, hogy eme dédszülőnek ősei között zsidó lett volna. Ezzel természetesen tárgytalanná vált vitéz Imrédy Béla 1939 február 15-én tett bejelentésének idevonatkozó része. — A rend kedvéért megjegyzem — fűzte hozzá Incze Antal —, hogy vitéz Imrédy Bélának a többi dédszülő származási iratai is birtokában van s azok is a család színtiszta keresztény származását igazolják...“ Ez a bejelentés Imrédy Béla igaz hiveinek semmit sem mond. Nem fontos, csak érdekes. Különösen azoknak, akik csupán az ellenkező állítások tömegével szaladtak a tűnő népszerűség után...

Vitéz Endre László

és négy kiváló munkatársa, példát mutató történeti képeskönyvet irt Pest vármegye földjének és népének ezeréves múltjáról, amelyet a törvényhatóság népművelési bizottsága adott ki, elsősorban a dolgozó emberek tudásának és honismeretének bővítésére. Bárcsak minden vármegye története kikerülne már a szörnyen drága, díszes monografiák poros köteteiből a nép közé, olcsó, izléses, jó magyarsággal megirt képeskönyvekben, hogy a dolgozók is közel férjenek ősapáik harcainak és munkaküzdelmének súlyos évszázadaihoz s lássák a mult és a jövendő szerves összetartozását... Csak dicséret illeti Pest vármegye alsipánját, hogy ezt az úttörő munkát megkezdte s nem is lett volna semmi baj a kedvező fogadással, ha a gyanakvó izraeliták fel nem fedezik idejében, hogy a szép könyv néhány sorban a zsidókról is megemlékezett, — nem éppen hizelgő módon; — dehát Endre László és társai történelmet irtak s a bús magyar évszázadok bizony azt tanitják, hogy a zsidó gazdagodás, a magyar elszegényedésből származott. Ennyit sem irtak meg Endre Lászlóék, csak felsorolták a királyi intézkedéseket s az uzsora és a kommunista lázadás tényét, de ez a szerény megemlékezés is elég volt a zsidó front hangos felhördüléséhez. Bárki bírálható, csak a zsidó nem! A zsidóról vagy jót, vagy semmit! Ez a jelszó a baloldali berkekben s ezért támadták meg olyan hevesen Endre László könyvét. Micsoda dolog, — irja az egyik héber fővédnök, — hogy az alispán könyvet ir? Hol van ideje a legnagyobb vármegye alispánjának a tudományos munkásságra? Az alispán dolgozzék éjjel-nappal, az alispán foglalkozzék mással, akármivel, az alispán igy s úgy, de hogy merészel megemlékezni vármegyéjének zsidóságáról? Mert ez a lényeg! A könyv most már nem jó; a vármegye történetét el kellene égetni, ha már a szerzőt nem lehet... Bezzeg, ha az alispán reggeltől-estig rózsát tűzne a zsidók hernyókalapjára, akkor utólérhetetlenül nagy ember lenne, akkor minden szavát klaszszikus bölcsességnek kiáltanák ki, — mint mindenkiét, aki hivatalos elfoglaltsága mellett is, félholtra dícsérten eltakarítgat egy kis időt a hontól, hosszú vezércikkekben, vagy rövid nyilatkozatokban dícsérni meg a — zsidó udvaroncokat...

A hólabdajátékról

irt remek cikket az Egyedül Vagyunk. Nem a kicsinyke, hanem a nagy, balravásott vénfiúk politikai hólabdajátékáról esik szó a talpraesett értekezésben, amely a tavalyi hó elolvadása után is buzgón folytatódik, sokféle álarcban, sokféle céllal, de egyforma veszedelemmel a játékosokra és a kívülállók ezerszer nagyobb seregére egyaránt. A baloldal összefogást ajánl s a zsidó szemfényvesztéstől elkáprázott emberek nagy ártatlanul hirdetik a kaszinókban, hogy az újkor két legnagyobb népi összeforradásában, a fasizmus és a nemzetiszocializmus rendszerében is találkoztak a szociáldemokrata tömegek és a nacionalista gondolat hivei, anélkül, hogy a volt marxistáknak felhánytorgatták volna multjukat... Idáig rendben van az okfejtés, de hogy következik ebből az, hogy a nemzeti gondolat harcosai ölelkezzenek össze a zsidó-marxista vezetőkkel?... Ahogy az Egyedül Vagyunk irja:

„A hólabdázók egyetlen egyszer nem mondták még ki nyiltan, milyen szerepet szánnak a zsidóságnak az új nagy összefogásban? Egyáltalán úgy tesznek, mintha valahol 1914 előtt élnénk, mintha nem rázták volna meg azt a nemzeti társadalmat az összeomlás, a kommun, az ellenforradalom, az oroszországi események és az elmult két évtized többi nagy tanulságai. Úgy tesznek, mintha nem tudnák: 1. hogy a marxizmus jellegzetesen zsidó találmány, végeredményében a zsidóság nagy forradalmi evangéliuma a kétezeresztendős kultúra ellen, tehát annak minden válfaja és mozgalma olyan mértékben veszélyes, amilyen mennyiségű zsidó tömegek állanak mögötte. 2. Hogy a magyarországi marxistáknak az az árja származású vezére, akire ők most legnagyobb bizalommal hivatkoznak, a Népszava január 10-iki számában vezércikket irt, amelyben kijelentette, hogy az ő világrendjükben „ismeretlen lesz a termelési eszközök magántulajdona“, tehát a magántulajdon kérdésében ők ma, 1943-ban is ott tartanak, ahol 1918-ban. 3. Hogy ugyane marxista nagyság neve alatt jelentek meg egykor a Népszavában cikkek, amelyek például kimondották, hogy „a haza nem más, mint egy nagy hazugság“, hogy a keresztény vallásosság hályog, amit le kell az emberek szeméről választani, mert van már a népnek igazi vallása: a marxizmus. Az illető szociáldemokrata nagyság mai napig nem tisztázta, hogy ő irta-e ezeket a cikkeket, vagy sem és mégis akadnak konzervatív nagyságok, akik ma barátságosan válaszolgatnak ennek az úrnak a cikkeire.

. Vigyázzanak a hólabdázók, hogy kikkel hólabdáznak és hogyan, mert 1918-ból tudjuk, itt nem babra megy a játék! A zsidó megmaradás és a magyar megmaradás nem ugyanaz a dolog. Ennek a két fajtának az útja 1918 óta a dolog természete szerint még sokkal, de sokkal jobban szétvált!...“

12 parancsolatot

adott ki Corsa, az olasz fasiszta párt új főtitkára s ez a 12 nacionalista irányelv megérdemli, hogy a megértő elgondolkodásra, megjegyzés nélkül közzétegyük. Imigyen szól a 12 parancs:

1. A Ducét és a forradalmat a következő esküforma szerint szolgáljuk: „Egészen a véráldozatig.“ Aki nem kész a végső áldozatra, annak nincs joga a párthoz való szellemi hozzártartozásra. Ha a pártban ilyen valaki bennmarad, az áruló.

2. A győzelemben hinni nem elég, erővel dolgozni is kell érte. Mindenki számára fel kell, hogy vetődjön a „győzni vagy elpusztulni“ kérdése.

3. Minden fasiszta már magában is az egész pártot képviseli. A fasiszta párt — a történelemben először — a tömegarisztokráciát jelenti. Éppen ezért minden fasiszta köteles a legnagyobb fanatizmussal szolgálni az ügyet, amelyre felesküdött. A habozókat, a lagymatagokat és az ámítókat félre kell tolni.

4. A fasizmus arisztokráciája a törhetetlen hiten alapszik és erejét a népből meríti. Ezt az arisztokráciát a következő tényezők kell, hogy alátámasszák: Az erkölcs, a fegyelem, az igazságérzet és az emberiesség.

5. Minden fasiszta elsősorban fasisztának kell, hogy érezze magát és csak azután következik minden más.

6. Minden fasisztát a személyes felelősségérzet büszke öntudata kell, hogy eltöltsön.

7. A párt a különböző társadalmi osztályokért többet tett, mint eddig bármely párt bármely más országban és bármely más korszakban tett. Éppen ezért a pártnak joga van, hogy az olaszoktól a legnagyobb odaadást és fegyelmet követelje meg, hogy jobban tudja szolgálni a nemzetet és megvalósíthassa a győzelmet.

8. „A nép felé való haladás elgondolását a legszélesebb értelemben kell venni és a népen nemcsak a munkásokat kell érteni, hanem a középosztálynak azokat a tagjait is, akik fegyelemről és szilárd hitről tesznek tanuságot.

9. A pénz, ha becsületes munka eredménye, szent. Aki felelőtlenül költekezik, az nyilván lopta a pénzt.

10. A felületes optimisták gyakran ostobák. A pesszimisták azonban mindig defetisták és igy vétkesek. Ellenük a párt a legnagyobb szigorral fog fellépni és e szigor annál kíméletlenebb lesz, minél magasabb társadalmi osztályhoz tartoznak az illetők.

11. A frontharcosok és hozzátartozóik segélyezése nem az emberi szolidaritásnak a megnyilvánulása, hanem állandó nemzeti kötelezettség, hogy az ország a győzelem után is tudjon számitani azoknak az energiájára, akik az ellenség előtt szolgálták őt.

12. A fasiszta, aki az emberiesség, az egyensúly és az igazságérzet példaképe, csak egyetlen jog kivívására törekedhetik és ez az, hogy mindenkit meggyőzve tudjon hinni, engedelmeskedni és harcolni a hazáért!...“

A husvéti ünnepek

— Oltalmazd, Uram, az értünk küzdőket!

Nagypéntek

Az emberiség történetének legdrámaibb napján megbékélnek a szenvedélyek. A templomok és a kálváriák benépesednek, gyermekek, aggok, férfiak és nők, frontról hazatért katonák ajkáról szárnyal a könyörgés: Mentsd meg, Uram, országodat a keleti istentelenségtől!

A gellérthegyi barlangkápolnában...

↑

←

Nagypéntek hajnalán tért haza a frontról...

MAGYAR

Nagyszombat

Reménysugarak csillannak a feszület ezüstjén és a tömjén égre szálló füstjéből kibontakozik a szebb jövő: A Feltámadás!

A Szent István Bazilika kitárja kapuit...

A KORMÁNYZÓ JELENLÉTÉBEN LEPLEZTÉK LE SZOLNOKON A HŐSI HALÁLT HALT KORMÁNYZÓHELYETTES ARCKÉPÉT

Ejtőernyősök díszőrsége a leleplezett dombormű előtt

Magyarország Kormányzója egy szolnoki leventével beszélget

A Kormányzó ellép a díszszázad előtt...

KÉPHÍRADÓ

TÖBBSZÁZ ŐRSVEZETŐT KÉPEZNEK KI A HÁRSHEGYI CSERKÉSZPARKBAN
A cserkészmozgalom az ország különböző helyein tíz őrsvezetői tábort szervezett. Legnagyobb a hárshegyi, ahol több mint 900 cserkész hallgatja az előadásokat. Kisbarnaki Farkas Ferenc országos főcserkész látogatást tesz az őrsöknél

Húsvétvasárnap
Harangzúgás hirdeti a győzelmet az istentelenség, a barbárság felett. Megbékélt emberek jönnek a templomból: az áldozat nem volt hiábavaló!

Portyázáson a hegyek között

FRANCO ÁLLAMFŐ KOCSIJA A CORTEZ ÉPÜLETE ELÉ HAJT

ÓRÁKON ÁT MENETELNEK FRANCO KATONÁI a tavaszi napfényben fürdő madridi utcákon, a bolsevizmus alói való felszabadulás nagy emlékünnepén

SÉTA

TAVASZI KÉPEK A

↑ KOMOLY FIGYELEMMEL HALLGATJA MADRID NÉPE A HÁBORÚS HÍREKET. A tengelyhatalmak hadijelentéseinek leadása idején összeverődnek mindenütt az emberek, ahol a rádió megszólal

↑ UJJONGÓ TÖMEG búcsúzik a madridi pályaudvaron a kék hadosztály katonáitól, akik a szovjetfrontra indulnak

↓ A BOLSEVIZMUS ELLEN TÜNTET MADRID FALANGISTA SZERVEZETE. A közelmúlt felejthetetlen borzalmai megacélozták a nemzeti öntudatot a vörös pestis elleni küzdelemre . . .

→ RENGETEG LAPOT és folyóiratot olvasnak a madridiak. Spanyol, olasz, német, francia — és ritkábban angol — lapok borítják az ujságárus bódék oldalát

HOSSZÚ SOROKBAN VÁRJÁK A MADRIDIAK A VILLAMOSOKAT. A közlekedési nehézségek Európa minden országában megszaporodtak

MADRIDBAN

SPANYOL FŐVÁROS ÉLETÉRŐL

KISSÉ TÚLZSÚFOLT A MADRIDI VILLAMOS — IS . . .

A NEMZETI KEGYELET szent zarándokhelyei a romok, amelyek között az új Spanyolország hősei küzdöttek a kommunista hordák ellen s a spanyol falangisták ifjú nemzedéke hitet és erőt merít az áldozatos küzdelem emlékeiből

MADRIDI TŰZIJÁTÉK Spanyolország újjászületésének évfordulóján

AZ EGYETEMI VÁROSNEGYEDBEN felrobbantották a polgárháborúban súlyosan megrongált épületeket, de mögöttük már készen áll az újonnan épített modern palota, amelyben a bölcsészeti fakultást helyezték el

SZOMBAT DÉLTŐL — HÉTFŐ DÉLIG, még a madridi Alcala is kihaltnak látszik, mert tilos a gépkocsiforgalom. Takarékoskodni kell a benzinnel s a heti kétnapos szünet alatt csak az orvosok és a ritka külön engedélyesek kocsijai futhatnak . . .

Szíria a lázongó ország

Ankarai jelentés számolt be a világnak arról, hogy Szíriában határzárat léptettek életbe Törökország felé s a távbeszélő összeköttetést is megszakították a két ország között. Szíriában fellángoltak a zavargások, a nép elkeseredetten védekezik az angolszász és az összevont vegyes nemzetközi csapatok túlkapásai ellen. Az idegen katonai parancsnokságok kihirdették a rendkívüli állapotot s nagyobb erőket vontak össze Damaszkusz és Aleppo lakosságának fékentartására. Százával fogják össze a szíriai hazafiakat, de a letartóztatások csak növelik a bennszülöttek ellenállását. Egyes ellenőrizhetetlen hírek szerint, az angolok szándékosan robbantották ki a forradalmi mozgalmakat, hogy az ostromállapot idejét szigorúan titkolt csapatmozdulatokra használják ki... Törökország iráni határán erős szovjet helyőrségeket létesítettek s az iraki és a szíriai határvonalon hónapok óta sűrítik az angolszász haderőt. Szíria 3,200.000 főnyi lakossága nem tud komolyan szembeszállni a felsorakozott páncélos és gyalogos angol hadosztályokkal s nyilvánvaló, hogy a felkeléseket az éhség, a kényszersorozás és az őslakók rendkívüli megterhelése okozza. Szíria népe mindig előharcosa volt az arabs nemzeti mozgalmaknak és véres utcai villongásokban kényszerítette Franciaországot az ország aránylagos szabadságának és függetlenségének biztosítására. Az évtizedes szívós küzdelem megérdemelt sikerét, a megszálló angol csapatok rabolták el s a leigázott Szíria, ma az angolszászok egyik legfontosabb felvonulási területe. Titokzatos háttere van a szíriai ostromállapot kihirdetésének s a valódi okokat, csak a közeljövő eseményei árulhatják el világosan — és későn...

DAMASZKUSZ RÉGI DICSŐSÉGE
A gyönyörű mecset körül temető keletkezett. Az arab szabadság temetője ma egész Szíria...

DAMASZKUSZ, — SZÍRIA FŐVÁROSA
A lapos háztetők és a karcsú mecsetek fehér városában, a lakosságot kegyetlenül megviselő a háború, a rekvirálás, a kényszermunka s az önkényes sorozások rabszolgarendszere. Az elkeseredett tömegeket már nehéz fékentartani. Kihirdették az ostromállapotot...

GYANAKVÓAN NÉZI a pusztai bennszülött a nagy idegen sürgés-forgást Aleppo utcáin

ALEPPO EURÓPAI NEGYEDE
A közelkeleti fővasútvonalon s a török határvidék közelében Aleppo ma a legfontosabb angol katonai elosztó állomás és tábor, az Eufrátesz és a Földközi tenger közé eső terület ellenőrzése szempontjából

BEDUIN FALUFŐNÖK A SZÍRIAI HATÁRVIDÉKEN
Nem szereti az idegeneket, de a határontúli törökökben testvérnépet lát s védelmet sejt helyesen vagy helytelenül, a falujában sorozó angolok ellen

AZ ORONTES VÖLGYE →
a szíriai török határ közelében. A régi nagy kultúra szétomlott kövei között kanyarog az út a török határ felé s ezt a területet zsúfolásig megszállották az angolszász csapatok...

SZÍRIA ÉS TÖRÖKORSZÁG HATÁRÁN...
A dombvonulaton a francia gyarmatra befészkelődött brit csapatok figyelik Törökország határszolgálatot teljesítő katonáit

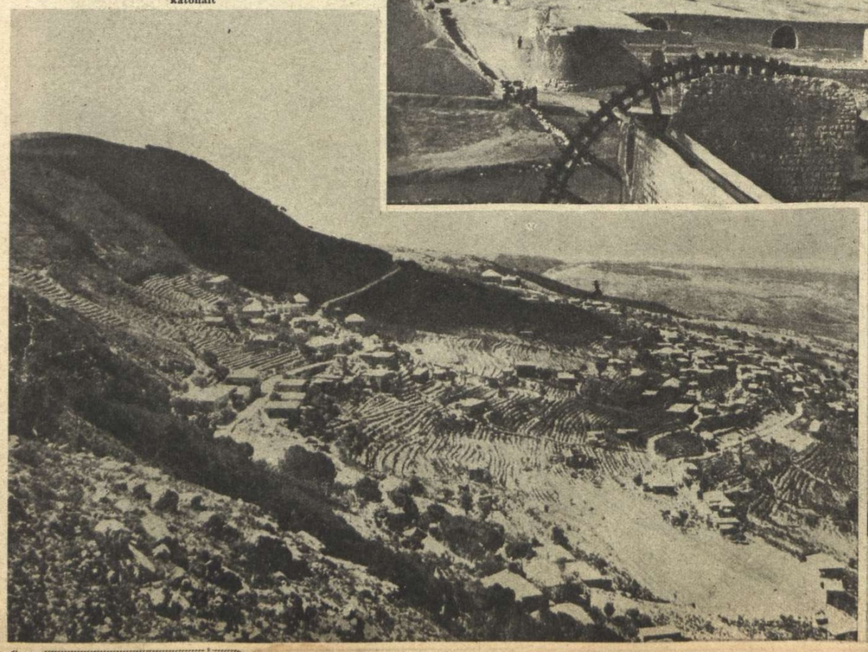

↓ A BEDUIN TEVEKARAVÁN VEZETŐJE

ALEPPOI JÖVENDŐMONDÓ →
A homokból, évszázados hagyományok alapján jósol a kíváncsi embereknek. Vajjon mit tudna mondani — a legközelebbi hónapokról?..

BEDUIN FALU
a szíriai török határ keleti részén. Évezredek óta, ↓ keveset változott a sivatagi életforma...

↑ SZAMÁRHAJCSÁR AZ ALEPPOI PIACON
Régi keleti mesék vidám fordulatait idézi emlékezetünkbe ez a kedves kép

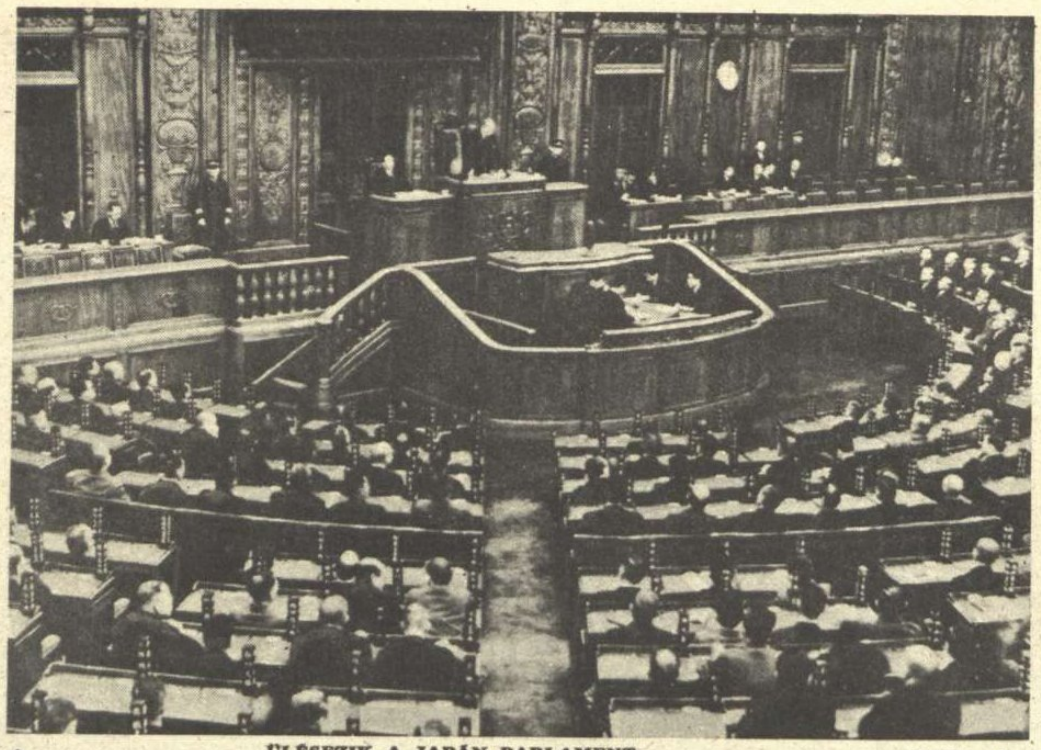

ÜLÉSEZIK A JAPÁN PARLAMENT

↑ Tozsó miniszterelnök átalakította kormányát s a nemzet minden egyesíthető politikai erejével folytatja a keletázsiai új rend megteremtésének nagy művét

NYÍR A JAPÁN OLLÓ . . . ↑

Peking és a nagy elfoglalt kínai városok utcáin szerelték fel a japánok ezt az érdekes plakátot, az angolszász hatalom elnyírásáról . . .

Világ

← ILYEN AZ AMERIKAI REKLÁM! La Guardia, New York félzsidó polgármestere és katonai szolgálat nélkül kinevezett tábornok, vért ád az amerikai katonáknak. A fényképészek lázasan dolgoznak a hálóinges tábornok-polgármester körül, hogy a vitézi tettet az ujságolvasó közönségnek és az utókornak megörökítsék

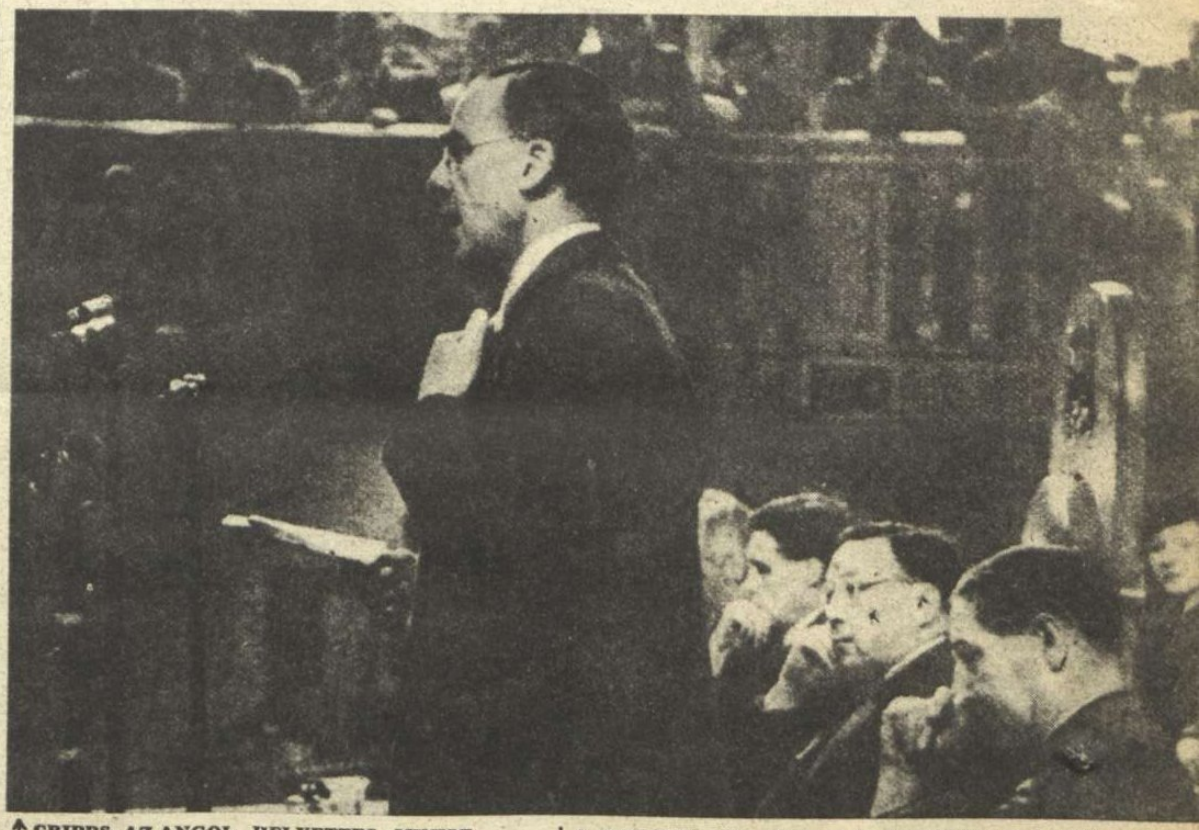

↑ CRIPPS, AZ ANGOL HELYETTES MINISZTERELNÖK RÁDIÓBESZÉDÉBEN SZÉTOSZTOGATJA EURÓPÁT . . .

Cripps úr egész Keleteurópát a szovjet fennhatósága alá utalta, szerencsére csak elméletben, viszont hatalmas magánvagyonát nem ígéri el olyan könnyelmüen, mint a honalapító nemzetek vérével megszentelt országokat ! . .

↓ A HORVÁT HADSEREG FELVONULÁSA ZÁGRÁBBAN az állami függetlenség 2. évfordulójának ünnepségén

BOLSEVISTA TÜNTETÉSEK MEXIKÓBAN

↓ Az elvadult népgyülésen a szónoki emelvényt Cardenas hadügyminiszter, Camacho államelnök, Sztalin és Timosenko óriás képei díszítették pedig diplomáciai viszony sincs a két ország között. Roosevelt a héten meglátogatta Mexikót s Camacho elnökkel folytatott tárgyalásokat . . .

ujság

↑ 450 ÉVVEL EZELŐTT TÉRT VISSZA KOLUMBUS KRISTÓF AMERIKAI FELFEDEZŐ ÚTJÁRÓL

Barcelónában megkezdődtek a héten a Kolumbus-ünnepségek. Képünk a Kolumbus-kiállítás egyik remek festménye, a történelmi jelenetről, amikor 1493 április 15-én, Kasztíliai Izabella spanyol királynő, Kolumbust fogadta. Nagyot változott a világ 450 év alatt...

HITLER ADOLF LEGÚJABB ÁRCKÉPE

↑ Németország a birodalom vezérének és kancellárjának 54. születésnapját, az elszánt győzelmi akarat és a munkakészség kinyilvánításával ünnepelte meg

↑ ROTTERDAM PUSZTULÁSA

Megrázó kép, a munkáslakások negyedének angol-amerikai bombázásáról

ANTE PAVELICS, →

a horvát államfő, személyesen tűzi vitéz Marosy Ferenc zágrábi magyar követünk mellére a Zvonimir-rend nagykeresztjét

MAGAS MAGYAR KITÜNTETÉSEK, HORVÁT ÁLLAMFÉRFIAKNAK

A kitüntetett előkelőségek a zágrábi magyar követség terraszán: (balról-jobbra) Dragjolov tábornok, Stanzer tábornok, Prpics tábornok, Artukovics igazságügyminiszter, vitéz Marosy magyar követ, Lorkovic külügyminiszter, Laxa és Begic tábornokok

TULLIO CIANETTI

az új olasz korporációs miniszter, Magyarország jól ismert, őszinte barátja. Képünkön Cianetti (középen) az olasz-magyar egyetemi tanulmányi összejövetelen résztvevő magyar vezetők között áll

↓ TAVASZI VASÁRNAP UKRAJNÁBAN

Az egyenruhához húz a leányok szíve... Ukrán a fiú is, az újonnan felállított ukrán rendőrség újonca

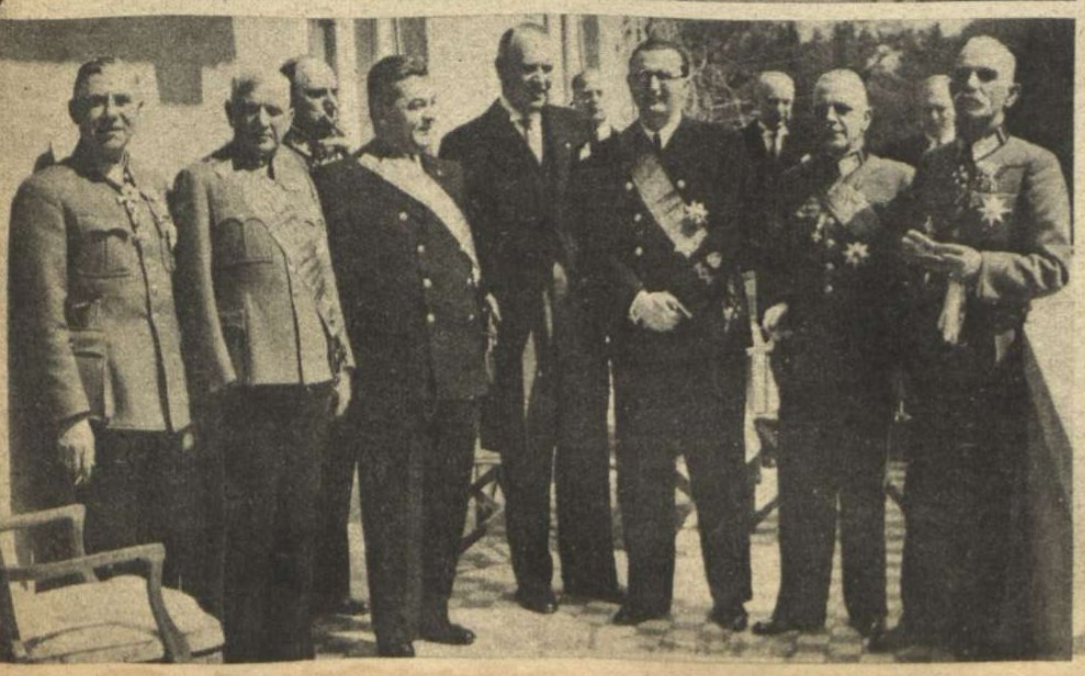

ROMMEL JELENTÉSEKET OLVAS. Bármi történjék is Tunéziában, Rommel minden idők egyik legnagyobb hadvezére marad, aki hihetetlen kis erőkkel fényes győzelmet aratott és lekötötte hosszú időre két világbirodalom seregeit

MASÍROZNAK AZ AMERIKAIAK... Nyilegyenes a tuniszi út, csak egy kicsit meleg van s még fegyver nélkül is megerőltető a menetelés, a fogolytáborig

A tuniszi

Az elalameini csata óta 4000 angol és amerikai harckocsi semmisült meg a döntő megütközések elől „kitérő" Rommel üldözése közben s a tuniszi hídfő körül is, április 1—15 között 200 páncélost vesztettek a szövetségesek az aránylag helyi jelentőségű küzdelmekben. Azóta az angol, amerikai, francia és nemzetközi zsoldos csapatok három oldalról egyesültek a döntő csata megvívására, s roham rohamot ér a tengelyhatalmak lényegesen kisebb haderejének állásai ellen. Dühöng a harc, amelyet az angolszászok döntőnek szeretnek beállítani, mintha Tunisz és Bizerta elfoglalása után már nem lenne semmi akadálya London és Washington végleges győzelmének... Akik a tények világában szeretnek mozogni s megbecsülik a férfias hűséget és a hősi viselkedést, azok nem tulajdonítanak ilyen regényes fontosságot az afrikai küzdelemnek, de a szívük a német és az olasz afrikaharcosokért dobog sebesebben...

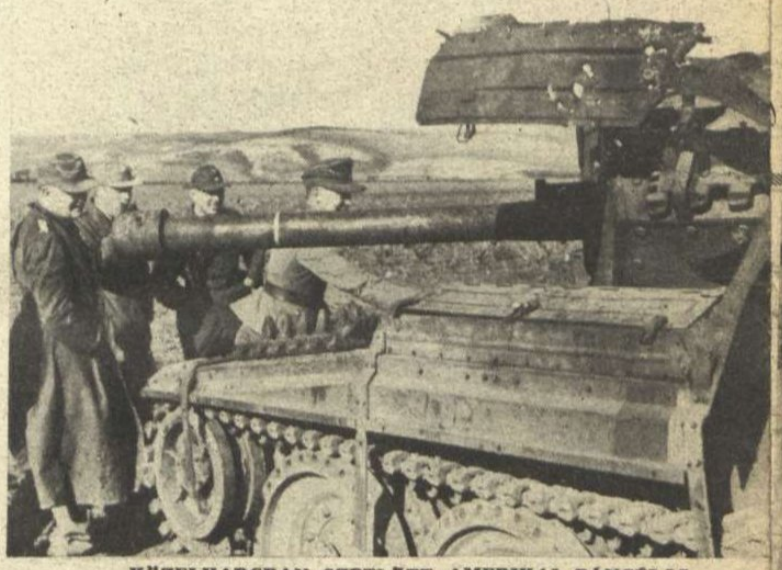

KÖZELHARCBAN SZETLÖTT AMERIKAI PÁNCÉLOS

A NÉMET ZUHANÓBOMBÁZÓK MEGÁLLÍTANAK EGY ANGOL HARCKOCSITÁMADÁST. Ez a gyönyörű légi felvétel, a támadásra felfejlődött páncélosok sorainak pusztulását árulja el...

AMERIKAI HADIFOGLYOK
Az első eszik, a második — izraelita...

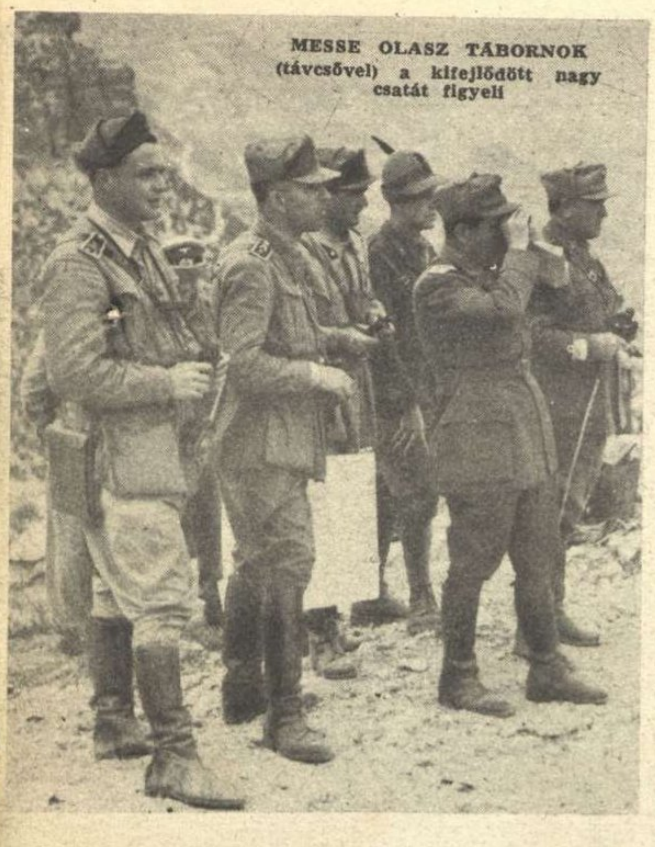

MESSE OLASZ TÁBORNOK (távcsővel) a kifejlődött nagy csatát figyeli

PÁNCÉLTÖRŐ OLASZ ÁGYÚ LÖVI MONTGOMERY HARCKOCSIJAIT

ostrom-háború

SZÚRÓS KAKTUSSZAL KÍNÁLJA a német katona a tevét, tréfából, —

...de a derék állat jóízűen elfogyasztja az ajándékot, — az utolsó tüskéig...

→ OLASZ FELDERÍTŐ PÁNCÉLOSOK tanácskozása, az ellenséges élcsapatoktól megszállott területen

ÉG A LELŐTT ANGOL BOMBÁZÓ, A TENGELYCSAPATOK ÁLLÁSAI ELŐTT

→ NÉMET AFRIKAHARCOSOK a rádiót hallgatják; a hazai híreket a messze idegenben, ahol az utolsókig küzdenek elszántan, vérhullató katonabecsülettel...

HE 111 ES HARCIGÉP a szovjetfront déli szakasza fölött. A kubáni térségben kifejlett légi harcokban, a vörösök egy napon, több mint 100 gépet vesztettek!

A HARC SZELLEME. A lovagkeresztes Nordmann főhadnagy, egy zuhanóbombázó-kötelék parancsnoka, a szovjetfronton. A vörös hadsereget a német légi erő kemény ütései bénítják meg

NEHÉZ HARCI REPÜLŐK bevetésre készen, a kubáni térség egyik repülőterén

A KUBÁNI HÍDFŐNÉL véres közelharcokban omlottak össze a vörös hadsereg sorozatos támadásai ↓

↓ AZ UTCAI KÖZELHARCBAN megsebesült katonát, a lassan gördülő páncélos védelme alatt szállítják bajtársai a tűzvonalból...

HADIJELENTÉSEK,

A háborús események mögött, a világ leghatalmasabb iparállamainak roppant erőfeszítése igyekszik nyomást gyakorolni a forgandónak nevezett hadiszerencsére, elbillenteni véglegesen a mérleg nyelvét, az egyik, vagy a másik tábor végleges győzelmének irányába. Nem lehet túlbecsülni a termelő erők, a technikai képességek, a nyersanyagok és a munkamódszerek világcsatáját, amely a *hadfelszerelés* óriás műhelyeiben folyik szünetlenül s futószalagokon önti az állandóan javított és tökéletesített fegyvereket az összes frontok felé. Talán csak a második világháború befejezése után ismeri meg az emberiség annak a beláthatatlanul bonyolult szervezési és termelési versenynek megszédítő méreteit, amelyben az utolsó forduló sorsát nehány hónapos, vagy hetes előny is megpecsételheti...

A termelési csata mögött is lélek, hit, tudás, fegyelmezett munkakészség, népi erkölcs, szellemi találékonyság és hosszú évtizedek előtt megszerzett kultúrális és technikai magasrendűség dönti el a történelmi küzdelmet s a számok és anyagi értékek nyers adataiból, csak rendkívül egyenlőtlen erők mérkőzése esetén lehet a döntő eredményre következtetni. Gazdasági értelemben azonban nincs szélsőséges egyenlőtlenség a tengelyhatalmak s a szovjettel szövetséges angolszász demokráciák között s *éppen ezért, mindeneknél fontosabb a meglévő erkölcsi, szellemi és világnézeti fölény feltétlen biztosítása, a nemzeti eszme és a közös európai hivatás eszméjét öntudatosan szolgáló államokban!* A keletázsiai hadszíntéren, *Japán* lelki egységét a gazdasági javak bőséges megszerzésének csodája jutalmazta meg, s a felkelő nap harcos fiai, ma még nem is sejtett mértékben lendítik majd előre a közös győzelem ügyét. *Európa,* az Atlanti-fal acél- és vasbeton erődei mögött, feltartóztathatatlanul csatasorba állítja az ember, a föld, az anyag és a gép minden erejét a védekezésre és a visszacsapásra s munkaszervezetének kiegyensúlyozott arányossága és teljesítőképessége biztosítja a frontokon álló hadseregek kíváló felszerelését és ellátását. *Messze vagyunk még a békétől, de közelebb állunk a győzelemhez, mint egy esztendővel ezelőtt s az angolszász háború utáni tervek nagydobos propagandája, a légi terrortámadások és az afrikai előnyomulás eltúlzott dicsérete, éppen ezt a kirajzolódó igazságot akarja elfeledtetni az angol birodalom és Amerika népeivel.* Természetes dolog, hogy a háború második felében az ellenség is mindent megpróbál, — javított szervezeti formák között, — a vereség elhárítására s érthető az is, hogy a példátlan erőfeszítésnek eredményei vannak és lesznek, de a háborús négy esztendő folyamán kialakult *általános helyzeten,* a felmutatható részletsikerek igen keveset változtatnak. Őszre már valószínűleg többet látunk a munka és a harc egybetartozó arcvonalán az erőviszonyok eltolódásából, mint a *készülődés* jelenlegi hónapjaiban, de a tisztább látás nem örvendeztetheti meg sem az angolszász országok, sem a szovjetbirodalom tömegeit...

A szovjetfronton

a vörös hadsereg kezdeményező készsége kis, helyi vállalkozásokba zsugorodott s a hét folyamán csak

A KUBÁN TORKOLATÁNÁL

Kubáni rizst raknak be az uszályhajóba s felfelé szállítják az értékes rakományt, a harcoló csapatokhoz...

PERAELŐADÁS KHARKOVBAN. Megindult a rendes élet győzelem városában s a katonák százai várják a jegykiadás megkezdését az opera előtt

„SÁROS AZ UTCÁTOK"... Megszokott tavaszi jelenet a szovjetfronton

A LADOGA-TÓNÁL a szovjet páncélőriás a német lövészárokig előrejutott s ott pusztult el a rádobált kézigránát kötegektől...

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

a bolsevisták *légi ereje* próbálta meg nehány helyen az áhitott fölényt megszerezni. *A merész vállalkozás csúfos kudarcba fulladt. A németek a déli szakaszon egy nap alatt 111 repülőgépet lőttek le s a kiváló finn vadászrepülők négy nap alatt 46 szovjetgépet pusztítottak el!* Az utóbbi napokban is átlag 50—70 szovjet repülő bukott le a magasból a párharcokban és az elhárító tűzben s a vörösök nem tudják megakadályozni a német légi erő hatalmas arányú romboló munkáját az arcvonal mögött, a repülőtereken, a vasútak, pályaudvarok, hidak, gépkocsi oszlopok és csapatgyülekező helyek érzékeny pontjain. A német zuhanóbombázók *Poti* kikötője ellen súlyos támadást intéztek s a kifutott német és olasz *könnyű tengeri erőkkel együtt*, eredményesen megtámadták a kaukázusi partvidék hajózását. *A szárazföldi harcok súlypontja a Kubán-vidéken és Novorosszijszktól délre alakult ki, ahol a szovjetcsapatok véres vereséget szenvedtek. A földi küzdelmet több száz német zuhanóbombázó és harcigép támogatta, amiből súlyos ütközetekre és jelentékeny hadászati célokra egyformán lehet következtetni.* A front többi részén aránylag nyugodtan telt el a hét, de a helyi vállalkozások természetesen nem szüneteltek.

Tuniszban

a tengelycsapatok sok ellentámadással megvívott védelmi csatája meglepte a gyors angolszász győzelem hírével teleszórt világot. Valóságos hőskölteménya maroknyi csapatok tusakodása, a három oldalról egyesült, túlnyomó létszámú seregek ellen. Az elmúlott hét első részében, a tengelycsapatok a *nyugati arcvonalon* támadásba mentek át, több száz foglyot ejtettek s nehány magaslatot elkeseredett közelharcokban visszafoglaltak *Anderson* meglepett csapataitól. *A déli frontszakaszon* Rommel és Arnim vezérezredes hős katonái rendíthetetlenül állották Montgomery páncélosainak megújuló támadásait s az előreküldött utászok és gyalogosok nem tudtak komoly rést törni a védelmi állásokon, a döntő áttörés megkísérléséhez. *A hét végén már megkezdődött három oldalról a többszörös átcsoportosítással előkészített angolszász főtámadás. Anderson Medjez el Bab térségében, Bizerta és Tunisz közé próbált acéléket szorítani, Montgomery pedig az enfidavillei csatatéren, 20 kilométer szélességű szakaszon, sűrű és nehéz tűzérségi előkészítés után, elrendelte a rohamot a tengelycsapatok állásaira.* Megindult az igazi ostromháború a széles aknamezőkön át; tombol a harc a sárga homokon, a kaktuszerdőkben, az olajfák és a községek falai között s a német és az olasz csapatok minden talpalatnyi földért súlyos véráldozatot fizettetnek az angolszászokkal. *A támadási vonalak mindenütt kiszélesednek s az angol és amerikai felfejlődött gyalogos és páncélos erők mélységi tagozása, az összes rendelkezésre álló harci egységek bevetését sejteti. Állandósul a légi küzdelem az arcvonalak fölött, a sziciliai csatornában és az utánpótlási vonalakon s az anyagcsata arányai a tetőponthoz közelednek.* A német repülők Algírt, az olaszok a szíriai Tripoliszt és Haifát bombázzák a leghevesebben. *A tuniszi hídfő lerohanásáért Churchill minden áldozatot hajlandó elvállalni...*

A légi és tengeri

háborúskodás heti mérlege nehéz áldozatokat mutat. Az angolszász terror vihara Németország területén *Bréma, Tilsit, Stettin* és *Rostock* fölött dühöngött s Olaszországban *Palermo, Catania, Sirakuza* és *Raguza* lakosságából szedte áldozatait. *Bréma bombázásánál 31, Stettin és Rostock bombázásának éjszakáján 39 nagy angolszász bombázógépet lőttek le a németek! Az Atlanti Óceánon a búvárnaszádok 16 hajót, 121,500 tonnát süllyesztettek el, közöttük több zsúfolt csapatszállító gőzöst, továbbá 2 angol rombolót és egy tengeralattjárót.* A La Manche csatornában több ütközet zajlott le a könnyű német és angol tengerészeti egységek között s nehány angol naszád elsüllyedt.

A nemzetközi diplomácia légkörében a hét végén erősödött a feszültség. Fantasztikus híreket röppentenek fel, lázasan dolgoznak a vörös és az angolszász ügynökök s iparkodnak jóslásaikkal állandó nyugtalanságba remegtetni Európa népeit. Az ellenséges földalatti propaganda csak arra figyelmezteti a szándékaikban határozott országokat, hogy a siker érdekében, — *az idegháborút is bírni kell, a háború utolsó napjáig...!*

AHOGY ANGLIA JELENT

t a 14.000 tonnás „Medway", tengeralattjáró kísérő hajó, amelyet 400 főnyi legénységével együtt, már 1942 nyarán elsüllyesztettek a németek. Az angol admiralitás ost közölte a Medway pusztulását... Képünkön a Medway egy angol tengeralattjárót lát el üzemanyaggal a nyílt tengeren, — de ez már igen régen történt...

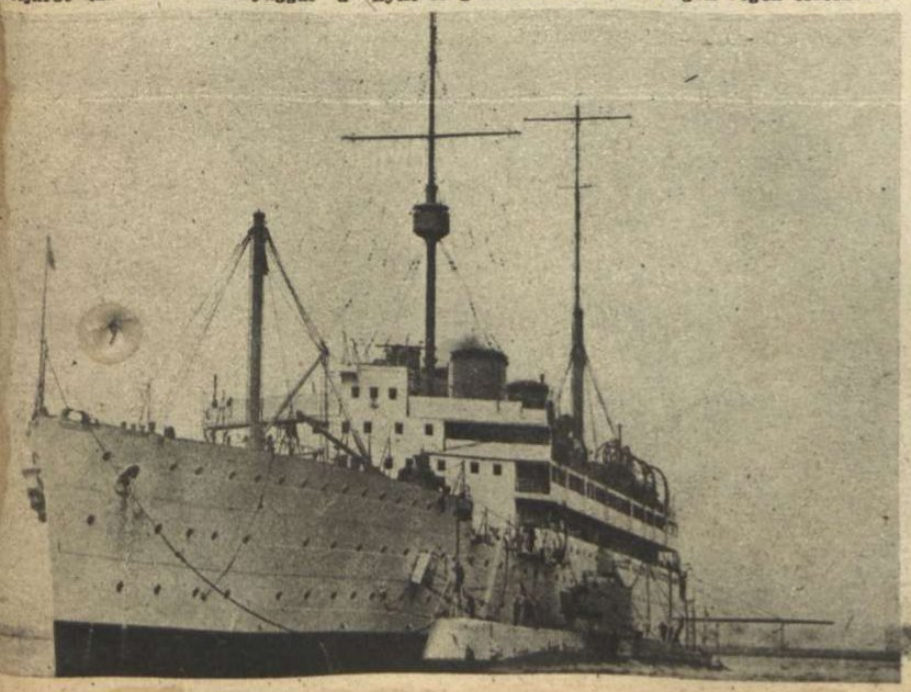

SÜLYED AZ ANGOL SZÁLLÍTÓHAJÓ...

A német segédcirkáló legénysége érdeklődve figyeli a drámai színjáték utolsó pillanatát, a „felbillenést"...

OROSZOK-

Az utóbbi időben többször felmerült a hír, a tengelyhatalmak oldalára állo orosz kozákok, fiatal katonák, tisztek és a megszállott területekről önkénte katonai szolgálatra jelentkező ukránok növekvő táboráról. A szovjet alattvalóiba és a meghódított területek népében feldereng az igazság megsejtése s tényle erősen megnövekedtek és elszaporodtak a kiképző táborok, amelyekben az ön ként jelentkező oroszok rendszeres katonai nevelésben részesülnek, ellátni késő saját országuk földjén a rendtartási feladatokat s harcolni népük szabadságáé a világtörténelem legembertelenebb zsarnokságának, a szovjeturalomnak leverésé indított európai háborúban. Érdekes képeink egy ilyen szabad-orosz táborb készültek.

FELESKÜSZNEK A KOZÁKOK A SZOVJET ELLENI HARCRA. Régi katonák. Önkéntes elhatározásból indulnak harcba, a moszkvai vörös uralom letörésére

→ EGY OROSZ ÖNKÉNTES HARCI EGYSÉG PARANCSNOKA, ALEZREDESI RANGBAN

A BOCSKOROSOKBÓL CSIZMÁS, RENDES KATONÁK LESZNEK... Mire kitavaszodik, átesnek az első nehéz kiképzésen

↑ JELENTKEZÉS A SZABAD-OROSZOK TÁBORÁBA. A szovjet bocskoros fiataljai, akik még életükben nem húzhattak magukra tisztességes ruhát, a vörös világbolondítás hazugságainak ismeretében, harcra jelentkeznek a szovjet ellen

→ TÁNCOL AZ ÖNKÉNTES BAJTÁRSAI MULATTATÁSÁRA

↓ AZ OROSZ ÖNKÉNTESEK BEMUTATJÁK LOVOGLÓMŰVÉSZETÜKET

16 MAGYAR FUTÁR

A SZOVJET ELLEN!

↑ZENG A BALALAJKA s a fiatal orosz katonák az új élet örömével nevetnek

← A RÉGI SZOKÁS SZERINT, ÁLLANDÓAN ÚJ TÁNCOS UGRIK A KÖRBE...

↓DE EZ AZ IGAZI: A SZURONYTÁNC!... A hatalmas szál kozák, az éles szuronyt az arcán egyensúlyozza s úgy ropja az ősi katonatáncot...

VIDÁM SORAKOZÓ AZ EBÉDKIOSZTÁSHOZ. Véget ért a nehéz gyakorlat s ebéd után szabad foglalkozás következik a kaszárnyaudvaron...

A BALALAJKÁT A KOZÁKOK ÜTEMES TAPSA ERŐSÍTI A SZENVEDÉLYES MUTATVÁNYHOZ. Ezek a fiatal oroszok már egy szabad, emberi élet megteremtéséért katonáskodnak a tengelyhatalmak oldalán...

HONVÉDEINK A HAZA SZOLGÁLATÁBAN

← VITÉZ JÁNY GUSZTÁV vezérezredes, a német lovagkereszttel való kitüntetése után, fogadja a német díszszakasz tisztelgését

→ CSODÁLATOS MENEKÜLÉS A HALÁLTÓL. Varga János békési honvéd, mint lovasfutár, erős tűzben vágtatott a harcvonalból a parancsnokság felé s a szovjet aknavetőjének gránátja súlyosan megsebesítette. A hős honvéd csak a parancs teljesítése után került a kötözőhelyre, ahol kiderült, hogy a gránátszilánk a szive fölött szétverte az azonossági táblát, átlyuggatta a nagyobb papírpénzcsomót és a hazai leveleket, de meg is csúszott s Varga János gyomortájékát hasította fel. A súlyosan sebesült honvéd felépült. Megmentette a szívlövéstől a tömött zubbonyzseb tartalma →

↓ A HONVÉDSÉG JÁRMŰVEI A SZOVJETUTAKON . . .

A SZOVJETFRONT KITÜNTETETT MAGYAR HŐSEI

DR. NAPHOLCZ JÓZSEF
orvos-százados, Kormányzói Dícsérő Elismerés, hadiszalagon

DR. ÉLŐ FERENC
hadnagy, Kormányzói Dícsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

ÁBRAHÁM JÁNOS
zászlós, Kormányzói Dícsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

SZATHMÁRY TAMÁS
zászlós, Kormányzói Dícsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

KŐHALMI BÉLA
hadapródőrmester, Magyar Bronz Vitézségi Érem

KIRÁLY VINCE
honvéd, Magyar Nagyezüst Vitézségi Érem

SÓSKA KÁLMÁN
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

A SZOVJETFRONT MAGYAR HŐSI HALOTTJAI:

KOPPÁNY KUBÁT ÁRPÁD
zászlós

BOGNÁR KÁLMÁN
őrmester

BERÉNYI REZSŐ
tizedes

UJVÁRI GYULA
honvéd

SÜLI BÉLA
honvéd

HOLONICS JÓZSEF
őrvezető

MURAI GYÖRGY
honvéd

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(36.)

Megnézte óráját.

Ideje bemenni, hogy vajjon Rozele felkelt-e már. Milyen öröm lesz látni meglepetését, zavarát! Este azt mondta neki, hogy vendégségbe mennek, meghívta őket egyik ismerőse, akivel üzleti kapcsolatai vannak, falusi kastélyába. Még arról se feledkezett meg, hogy hazudja: kocsit küldenek értük, kényelmes hintót. Kicsit mintha gyanakodott volna az asszony, hiszen eddig nem említett semmiféle úri ismerőst a környéken, de aztán beleegyezett: jó, menjenek. Milyen szemeket nyit majd, ha megmondja, hogy a ház mindenestől az övék!

A szobában Jetta asszony már segített öltözni Rozelének, aki egyre nehezebben boldogult ruháival. Nagyon elnehezedett már, dereka súlyosan megvastagodott, elformátlanodott, arcán örökké hámlott a bőr, barna foltok keletkeztek rajta, s Juda sokszor csúfnak találta. Csak szemei voltak a régiek, sötét tűzzel ragyogók.

— No, hogy állunk? — kémlelt be az ajtón.

— Mindjárt készen vagyok. Gyere, addig egyél. A kávé már az asztalon áll, mi is megyünk.

Állva hajtotta fel a langyos italt, s harapott hozzá a tejeskalácsból, aztán az ablakhoz lépett, hogy idejében észrevegye a hintót. Az anyós és Rozele letelepedtek és kényelmesen szürcsöltek.

— Mikor jöttök haza? — kérdezte Jetta asszony.

— Estére, — felelt kurtán, s azon tünődött, hogy megmondják-e egyáltalán neki a birtokszerzést. Micsoda patáliát csapna, Isten a világ felett! Szemére vetné, hogy elherdálja lánya hozományát s hallotta az éles megjegyzéseket is: „Mire jó neked a föld? Minek a kastély? Grosszmann Oziás meg tudott élni kastély nélkül, pedig az igazi ajser ember volt és mindenütt ismerték a nevét...“ No, köszöni szépen.

Az utcán dörgő robogással végigfutott a hintó s a kocsis a bakon hirtelen rántotta meg a gyeplőt a ház előtt.

— Itt a kocsi értünk, — fordult vissza az asszonyok felé.

Az anyós odalépett és kíváncsian tekintett ki.

A kapunál feketére fényezett, sötétzöld posztóüléses hintó állott, a bakon pitykés-sujtásos mundérba öltözött kocsissal. Az égszínkék posztó alig látszott ki a piros paszományok, zsinórok és fényes gombok alól, kalapján hatalmas darutoll hajlott hátra s a csizmáján sárga bojt ékeskedett. Juda rendelte a cifra libériát s mikor megérkezett a kasznár címére, egyízben fel kellett öltöznie belé a cselédnek, aki nem tudta megérteni, miért nézegeti gazdája olyan sokáig gyönyörködve a gazdag gúnyát.

— Te jó Isten, — csapta össze kezét Jetta asszony, — micsoda úri fogat! Egészen büszke leszek rád, Brandstein Juda, kedves fiam... Egy előkelő ember vagy máris. Szegény Oziás, az én uram miért nem érte meg ezt a napot! Hintó jön a lányáért és vejéért...

Szipogva, elérzékenyülten ingatta fejét, aztán egyszerre elkomolyodott:

— De hol esztek egész nap? A gojimok asztalához csak nem ülhettek?

Juda bosszúsan legyintett. Mindig ezt hozza elő, mindig aggodalmaskodik, valahányszor kimozdulnak itthonról. Unalmas már az örökös siránkozása, csak egyszer szokna le róla.

— Majd elmegyünk a helybeli rasekolhoz, — vetette oda némi gúnnyal. Az öregasszony azonban nem értette meg a csúfolódást és aprókat bólintott.

Végre elkészült Rozele, megitta az utolsó korty kávét és indulhattak.

A kocsis nagyot köszönt, elhelyezkedtek, Juda gondosan betakarta az asszonyt a tigrisprémet utánzó utipléddel s intettek az ablakban mosolygó Jetta mamának, aki tekintetével addig kísérte őket, mélyen kihajolva, amíg be nem fordultak a sarkon s el nem halt a kerekek robogó zaja.

Rozele megpróbálta kifaggatni Judát: hová mennek tulajdonképpen, de válaszul csak titokzatos mosolyt kapott s egy bizonytalan mormogást.

— Légy türelmes, — nevetett, mikor már vagy ötödször újra, makacsul hozzáfordult, — idejében megtudod. Kellemes meglepetés lesz, csak annyit mondok...

Vidáman tekintgettek szét a tájon, amelyet eltöltött egészen a megérett búza meleg illata, sűrűn és édeskésen hömpölyögve végig a völgyön, mint egy láthatatlan hullám, felkavarva és hajtva a sóhajtásnyi széltől. A szőke vetésekben pipacs vérzett, szelíd leány-szemű búzavirágok kéklettek nagy foltokban, sárga, piros és kék volt a táj, amelyet messzire beszegett az erdős hegyek és dombok mélyárnyékú zöldje. A hintót finoman ringatták a hajlékony acélrúgók, nem rázott, mint a borjúszájú Stiglic bérfiakkere. A lovak patkója csattogott, néha valamelyik elnyújtottan prüszkölt, a kerekek lágyan szántották a vastag port. Judának egy kép jutott eszébe, ugyanilyen eperfás országút, ugyanilyen fekete hintó, de hűvös, dércsípte őszi napon. Ő az árokpart száraz füvén ült, előtte a kibontott zsák, kezében darabka száraz kenyér, hagyma, s arcára árnyékot vetett a nagyszélű velurkalap, füle mellett két oldalt a szél fekete tincseivel harangozott és borzongatóan fütyürészett hozzá. Hogy is volt csak? Felállott, valami furcsa félelem ostorától megcsapva s mélyen meghajolt a hintó előtt, rá se mert tekinteni, soha nem tudta meg: ki ült benne, férfi-e, vagy egy úr illatos felesége. Akkor vándorolt Magyarország felé... Rég volt? Úgy tetszett neki, csak tegnap; szájában érezte a szikkadt kenyér és a bőnedvű hagyma ízét, bőrén mintha most simítana végig a reszelős-tenyerű szél.

Az út fogyott, falvakon hajtottak által, kalapemelő parasztoknak biccentett kegyesen, ebekre rázta ostorát a kocsis, lábatlankodó gyerekekre kurjantott kevélyen. S aztán egyszerre kibukkant a domb alatt a fehér, karcsú torony, látszottak a park sötétlombú fái.

— Itt vagyunk, — mondta, torkát köszörülve a portól. — Akármit látsz, ne legyél meglepve, Rozele.

A hintó robajára most is figyelmes és kíváncsi tekintetek fordultak az utca felé, a gyermekek ugyanúgy húzódtak tiszteletteljes félelemtől eltelve a zugolyokba, árkokba és kerítések mögé, mint régen, amikor a fekete kocsiban a másik úr ült. Lomha kacsák, riadt fiatal jércék takarodtak el a futó lovak lába elől s Rozele nyugtalanul, kipirult arccal szegezte pillantását a gyorsan változó képre.

Már elérték a park omladozó kőkerítését, s mögüle kicsapott a fák és bokrok hűvös lehellete.

— Ide megyünk be?, — kérdezte, — ebbe a kertbe?

Juda csak bólintott. Már ott voltak a tárt kapu előtt, amely fölött az ágaskodó oroszlánok tartották a régi címert, s befordultak a faragott kőkorlátos hídon. A ház fehér fala eléjük villogott a park sötét zöldje közül s a virágágyak tarka szőnyegei közt egy csapat ember várakozott.

— Éljen...! — harsogott a kórus, Schwarcz úr, a kasznár intésére, aki buzgó karmesterként vezényelte az ovációt. — Éljen...! Éljen...!

A belső cselédek minden retye-rutyájukkal ott szorongtak, ünneplő ruhában, a felhajtó előtt, s külön csapatban állította fel az írnok a gyermekeket, akik virágbokrétákat szorongattak izzadt kis kezökben. Ők kiáltoztak legbuzgóbban, meg az asszonyok, a férfiak csak szégyellősen dörmögtek, nem értették: mire való ez a komédia, hiszen nincsen követválasztás, amikor a jelöltet kell vivátozni.

Rozele értetlenül, szorongva bámult Judára, magyarázatot szeretett volna kapni arra, amit látott, de a férfi csak elégedetten mosolygott mellette.

A lovak megtorpantak a kocsis egyetlen füttyszavára s a hintó mellé odaugrott Schwarcz úr, hogy lesegítse az uraságokat. Összecsapta bokáját, ragyogó, lakkosszárú csizmáin összecsördültek az ezüsttaréjú sarkantyúk, mert az írnok, büszkén a kasznári

címre, amelyet Judától kapott, mostanában nagyon gazda volt már. Tollas, zöld kalapot hordott, örökké csizmában járt, kissé meghajlított térdekkel, ahogy a huszártisztektől látta, s kezével mintha összenőtt volna az ezüstlófejes lovaglóostor.

Rozele azt hitte: a ház gazdája köszönti őket s elpirult. Nem tudta, hogy szólítsa az előzékeny, mosolygó fiatalembert, aki kesztyűs kezét nyújtotta feléje. Juda szólalt meg mögötte:

— Jó napot, kasznár úr... — s aztán a cselédek felé fordulva, hangosan kiáltotta: — Jól van, emberek, a feleségem nagyon örül a szép fogadtatásnak...

Az asszonyok körültolongták őket és igyekeztek kezetcsókolni a bársonyruhás fiatal nagyságának, akin gyakorlott szemük mindjárt megpillantotta az anyaság nehézkes jeleit. Szoknyájuk közt a gyermekek is odatolongtak, a rend egészen felbomlott és a megfonnyadt virágok pillanatok alatt Rozele kezébe kerültek. Azt se tudta, mit csináljon a rengeteg bokrétával. Juda sietett segítségére, elvette tőle az ajándékot és odanyújtotta a tág szemmel bámuló Marusjának.

— Fogd csak! — villantotta rá tekintetét, — majd a vázákba kell tenni, hogy kárba ne menjen a sok virág.

Kiragadta az asszonyok gyűrűjéből feleségét s az ajtó felé vezette. A cselédség utánuk bámult, s hogy Schwarcz úr megint intett nekik, újabb éljenrivalgásban törtek ki.

— Mi volt ez? — kérdezte egész zavarodottan Rozele. — Mondd meg végre. Hol a gazda? Kihez jöttünk?

Juda mosolygott.

— Hazajöttünk...

— Haza? Nem értem?

Ez a ház a miénk... Azt is mondhatnám, hogy kastély. Majd mindjárt meglátsz mindent. És a határban egy szép nagy darab föld... Az is...

— De hogyan?

Szédülő fejjel roskadt le egy selyemmel bevont karosszékbe. Nem tudta magában elrendezni a történteket, majdnem sírva fakadt az izgalomtól s a szavakat se fogta fel egészen, amelyeket az imént hallott. Az ő birtokuk? S ez a hatalmas ház, a nagy kerttel, az óriás fákkal, a sok cseléddel? Az övék mindez? Hogyan? Hol vette Juda? Kitől? Első gondolata az volt, hogy egész vagyonuk odavan, a férfi

mindent beleölt a házba, földbe s most már szegények lették. Nem volt érzéke ilyen dolgok iránt, soha nem tudta volna megérteni, hogy a pénzen kívül lehetséges még más érték is a világon. A földről annyit tudott, hogy az a parasztok kezében van, s a parasztok mind szegények. Egy ház, — igen az kell, hogy az embernek legyen hol lehajtania a fejét, de

az is meddő befektetés és akinek háza van, az lehet szegény, mint a templom egere. S Juda most mindent elpazarolt, hogy kastélyban lakhasson és hintón járjon.

— No, nem is örülsz?

Sápadt volt, az izgalom iménti pirossága kifutott bőre alól. Tehetetlen kezei összekulcsolódtak domború hasán, tekintete a parketten elnyúló szőnyeg cirádáin pihent.

— Mondd hát, Rozele! Nem örülsz?

Rátekintett Judára, aki a sértődöttség kifejezésével arcán hajolt föléje.

Alig hallhatóan suttogta:

— Mibe került ez? Mit fizettél érte?

— Nevetett.

— Ó, te szamár! Hát azt hiszed, tönkrementem bele? Elpöröltem valakitől...

— Maradt még pénzünk? Mit szól majd a mama, ha megtudja!

Juda hirtelen indulatra lobbant. Már megint a mama? Megint Jetta asszony bukkan elő? Hát nem tud szabadulni tőle? Mi köze hozzá, hogy mit cselekszenek ők? Gyámja neki Grosszmann Oziás özvegye? Köteles úgy cselekedni, hogy az anyósa elégedett legyen vele? Tán meg is kérdezze minden vállalkozása előtt, hogy tetszik-e neki, beleegyezését adja-e hozzá?

Nem akarta a maga örömét elrontani, inkább lenyelte a keserű szavakat, amik előkívánkoztak belőle. Semmi érzéke sincs ennek az asszonynak se a magasabb élethez. Az anyjára ütött, de majd megneveli...

— Ne félj, — legyintett, — nem mentem tönkre. A hozományodból semmit nem költöttem el... Most azt szeretném, hogy örülj annak, amit látsz, s tudomásul vennéd, hogy egy kastély úrnője lettél, akinek egy sereg cseléd lesi a parancsait. Gyere velem, nézzük meg a házat...

Könyöke alá nyúlt, felsegítette és megindult vele a nappali szobából, át a nagy szárnyas ajtón, hogy megmutassa a kastélyt.

Rozele lassan megnyugodott és ahogy a szobák hosszú során át barangoltak, meg-meg állva, a bútorok, szobrok, szőnyegek, ragyogó ezüstök, dúsrámájú képek előtt, úgy támadt fel benne a halvány öröm. Hát csakugyan mindez az övék? Hiszen itt minden szebb, mint Reményi Hugóéknál! Minden előkelőbb. Borzongva vette észre, hogy milyen vastagok a falak, hogy egy-egy ablakmélyedés tágasabb az ő munkácsi házuk előszobájánál. Felfedezte, hogy a parketten világosabb és sötétebb fa-csíkokból milyen szabályos rajzokat raktak ki a mesteremberek, s megsímogatott egy-egy nehéz bársonyfüggönyt, vagy selyemcsipke asztalterítőt. Az ebédlőben Juda kinyitotta a szekrényeket és megmutatta az óriás, ragyogó tálakat.

— Miből vannak ezek? — suttogta, mintha attól tartana: észreveszi őket valaki és kikergeti a szobából.

— Ezüst... Nézd, itt a próba bennük... Valódi... És milyen régiek! Valóságos kincs minden darab...

Hosszan elidőztek a porcellánok előtt is, Juda megmagyarázta, melyik honnét való és mennyit ér. Rozele nem győzött csodálkozni, hogy mindezt honnét tudja az ő ura ilyen pontosan, s hol szerezte szakértelmét a különböző jelek és évszámok közt. Arra nem gondolt, hogy a leltározásnál Juda milyen buzgón faggatta ki az ügyvédet, meg a végrehajtót és hogy tanulmányozta órákon át az ingóságok jegyzékét, frissen emlékezetébe vésve az újonnan tanultakat.

— No, most megnézzük a konyhát és a többi mellékhelyiséget is, — zárta be kulccsal a nehéz diófa-szekrényt. — Nem vagy még fáradt?

Rozele vidáman intett nemet. Az ezüstök egészen felvillanyozták s a drága szőnyegek, amelyekbe minden lépésnél mélyen süppedt a lába, elvették aggodalmát. Nem, nem olyan vígasztalan ez a dolog, mint ahogy első pillanatban látszott. Hiszen itt sok minden van, ami kézzelfogható érték, bármely pillanatban eladható... Juda nem csinált rossz üzletet, s ki tudja, mennyit nyer majd a befektetésen. Mert bizonyosan elad mindent, minek nekik egy kastély és enny drágaság? Ide jöjjenek lakni, a faluba, ahol a parasztok közt egy fillért se lehet keresni? Gazdálkodjanak tán, mint a szegény falusi zsidók? Hiszen Juda nem is ért a földhöz...

A konyhában finom illatok lengték körül őket. A hatalmas tűzhelyen, amelyhez foghatót Rozele még életében soha nem látott, fazekak párologtak és a sütőből édes tésztaszag áradt. A falon ragyogó rézedények, üstök, a csinos, papírral takart állványokon óriás lábosok és fazekak, mintha ebben a házban mindig egy-egy vendégsereg számára főztek volna.

A gyúrótábla mellől hozzáugrott a termetes szakácsné és tésztás tenyerével elkapta kezét. Rozele elpirult, mert életében ma csókoltak neki először kezet asszonyok, de a zavar még ott ült arcán, mikor a másik oldalról is megrohanta egy virágosszoknyás rutén leány, vagy asszony. Marusja a kamrából lépett ki, hasán emelve egy nagy kék zsírosbödönt, s ahogy megpillantotta a fiatal, magas, bársonyba öltözött dámát, szinte elejtette a súlyos edényt.

— Hagyják csak... — szabódott.

— Mi lesz az ebéd? — kérdezte Juda hangosan, hogy elterelje a figyelmet piruló, zavart, félszegen álló feleségéről.

A szakácsné szaporán sorolta az ételeket, s Marusja is visszatért a bödönhöz, amelyet otthagyott a kamra előtt. Rozele csak most vette észre, hogy a tűzhely aljánál, a földön, odavetett hárászkendőn egy kisgyermek üldögél és nagy, kerekre nyitott fekete szemei figyelmesen tekintenek a magasba, feléjük. Haja göndör fürtökben keretezte fejét, s mélyen lenőtt homlokába is. Keskeny arca barna volt, s emlékeztette valakire, de nem tudta volna megmondani, kihez hasonlít a fiúcska.

Odalépett hozzá, lehajolt s a jövendő anyák közös gyöngédségével nyújtotta utána kezét.

— Ne bántsa! — sikoltott háta mögött a szőke rutén konyhalány.

Csodálkozva fordult vissza.

— Mi az?

Ott állt már, szorosan mellette az anya, vizeskék szemeiben szikrák villogtak és elszántan szorította össze ajkait.

— Mi az? — ismételte csodálkozva. — Mitől félti? Hiszen nem bántom...

— Az én fiam... — motyogta Marusja.

— Tudom. De ki akarta bántani a gyermeket? Csak nem gondolja?

Juda odalépett s kettejük közé állt, úgy, hogy Marusját egészen eltakarta Rozele elől.

— Hagyd csak, fiam... Féiti a gyereket. Ilyenek ezek mind. Féltik a kölyküket, mint a macska.

Szigorúan fordult Marusja felé s csak tekintetével parancsolta, hagy menjen ki. A szegény, ijedt leány válla közé húzott fejjel sompolygott az ajtó felé, de még onnan is többször visszanézett s tekintetében a megvert kutya fájdalmával tünt el a lépcső alján.

— Ne tessék rá haragudni, nagyságos úr, — védte a szakácsné, — nem rosszbul teszi ez. Ilyen vad... Rutén lány, szegény, azok mind ilyen vadak, félnek az embertül. De jó teremtés, dolgos, rendes, tiszta a keze után a konyha. Tetszik tudni, — fordult bizalmasan suttogva, — nem asszony ez, csak lány. Megesett valakitől a falujában, azért jött ide szolgálni. Megrontotta valaki...

— No, elég!

Juda haragosan csattanó hangja szakította félbe az ártatlan pletykát.

— Ne locsogjon össze-vissza, ha nem kérdezik...

— Igenis, kéremszépen.

Rozele csodálkozva mérte végig Judát. Miért vált egyszerre olyan indulatossá?

A gyermek, mit sem sejtve, ártatlanul kuporgott az ócska kendőn és maszatos kis öklében egy darabka kenyeret szorongatva mosolygott fel a hangosan kiáltozó Judára.

Rozele tekintete odatévedt s most, mint egy felvillanó fényben, hirtelen rádöbbent a hasonlatosságra. Ugyanazok a barna szemek, sárgásan világító fehérjükkel, ugyanaz a gyapjas haj, belenőve a homlok közepébe, az a duzzadt száj és makacs, erőszakos áll. Juda...

— Te... nézd csak... — mutatott rá a fiúcskára, aki ügyetlenül feltápászkodott, s a tűzhely oldalához támaszkodva közelebb totyogott hozzájuk, hogy megragadhassa a csábítóan fénylő, mohos bársonyszoknyát. — Nézd csak ezt a gyereket...

— Mit nézzek rajta?

— Hozzád hasonlít...

Juda sötét bőre alatt megzúdult a vér, s ha a konyhában nem uralkodik gőzös homály, Rozele észrevehette volna, hogy elvörösödik.

— Ugyan! Mit találsz ki! Miért hasonlítana hozzám?

A szakácsné, akit épp az imént torkolt le, minden szót hallott és a gyermekre pillantva egyszerre felfedezte ugyanazt a kísérteties azonosságot a két arc között.

— Szűzanyám... nyújtotta csodálkozva a szót s összecsapta kezeit, — bizony Isten igaza van a nagyságos asszonynak! Nohát... Ez a poronty... Hm... Még ilyet nem is hallottam életemben... Valami falusi embertől esett pedig meg a szegény Marcsa...

Rozele nyelvén már ott volt a kérdés, hogy honnét került ide a lány, meg a gyermek, de aztán mégis hallgatott inkább. Majd... Majd megkérdezi tőle egyszer. Vajjon nem lehetséges? Nem Juda az apja?

— Menjünk a kertbe! — ragadta meg karját, — ott is nézz szét még ebéd előtt...

Folytatjuk.

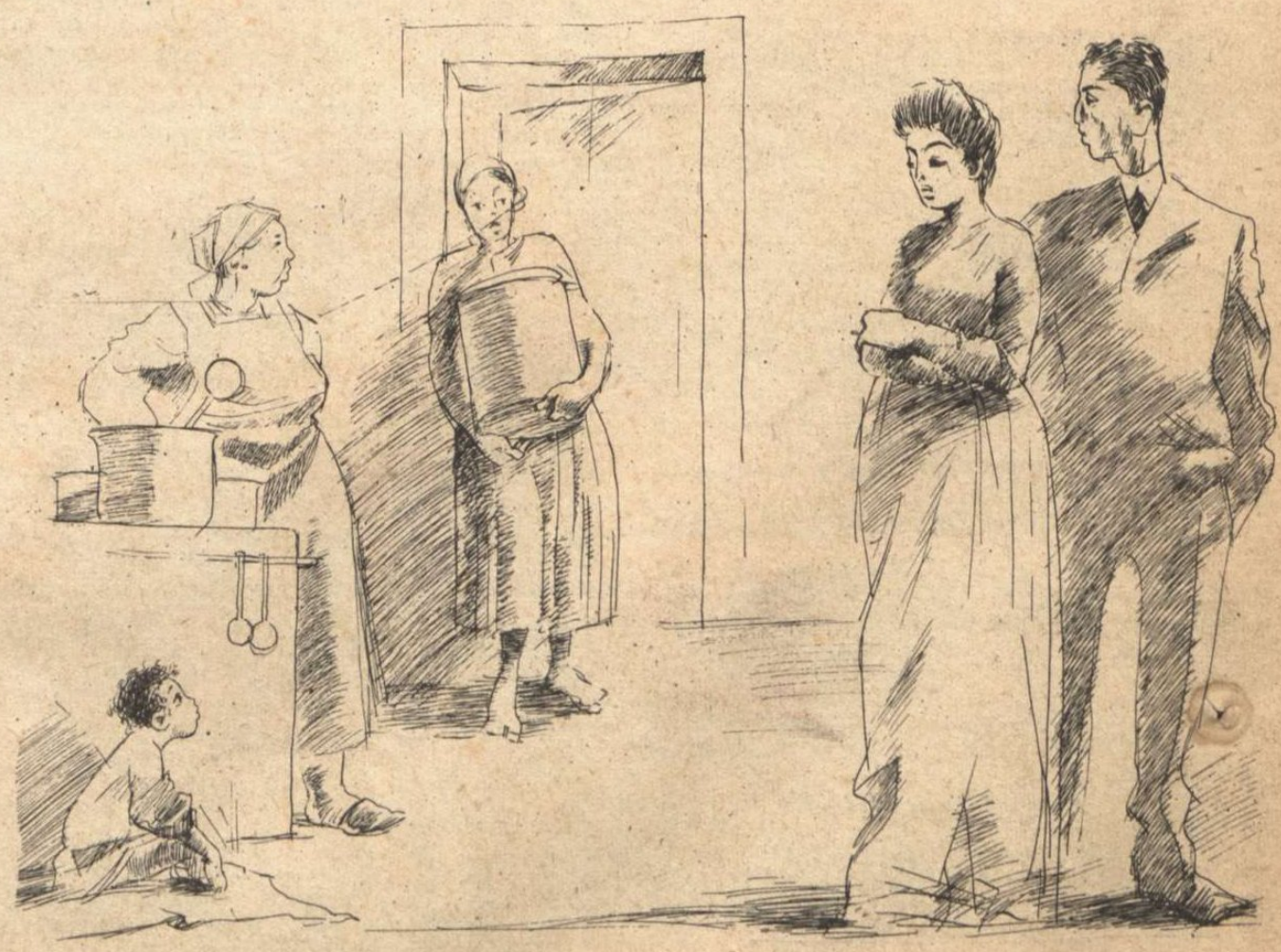

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-863, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 12 P, félévre 6 P, negyedévre 3 P. Egyes szám ára 24 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

MINTHA IGAZA LENNE...

— Mi lelt téged Bernát? Miért fogaasz ilyen udvariatlanul?...

— Tudod Áladár, — egyre drágább leszel és egyre csökken a hasznod...

VALAHOL SZOVJETOROSZORSZÁGBAN...

— Mi maga, arcvonalbeli?

— Nem kérem, én zsidó vagyok..

KÖZGYŰLÉS UTÁN:

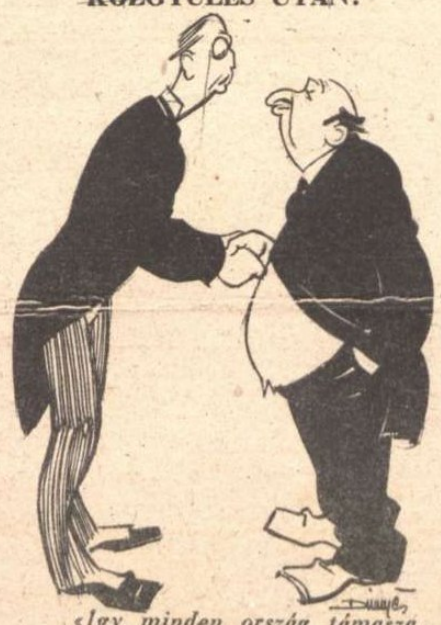

«Igy minden ország támasza, talpköve a tiszta erkölcs, mely ha megvész Róma ledűl s rabigába görbed...»

VÁLASZ A 8 ÓRAI UJSÁGNAK

ÍRJA MAGDA:

«Tormaüzleteinkből haszonnak csak a szaga maradt meg, viszont a tökmagot tároltuk jobb időkre s csak a beszáradásból előállott veszteségből dotálhatjuk az alapokat és a tekintetes igazgatóságot...»

ZSIDÓKÉRDÉS A LIBERALIZMUS ARANYKORÁBAN

A Herkó Páter 1896 január 5-én megjelent rajza, a sakterkéses, nyúlbőrös és libás héberek veszedelmes vereckei beözönléséről és fogadásáról. Gondos és figyelmes tanulmányozás után, a rajzban bizonyos enyhe antiszemita felfogás észlelhető, — már akkor...

Uj honfoglalás a második ezredév küszöbén.

Alapot küldi:

.....

Cím:

.....

Tábori posta szám:

BÉKE ÉS HÁBORÚ

(Aszmann Ferenc felvétele)